

INGEBORG TRAGOEDIA.

(af Olof Celsius)

Upsala, 1737.

Företal.

*N*heten af denna slags poësen hos oss, tillåter oss icke at tro det wi deruti ännu kunna åstadkomma något af särdeles värde. Det är en beder, den man måste lämna åt sine esterkommande; och hålla det för nog at wi likwäl warit de förste som gorat någon början deruti.

Wårt språk är ännu owant wid desse sfinheter; wi hafwa hit tils uti denna saken ej widaro hunnit, än allenast at fresta om det ock är görligit at med tiden winna någon ting häruti. Wi hafwa ock sunnit at man ej bör wara utan hopp.

Om någon fördenskull säger, at uti denna piecen finnas åtskillige fel, den må ingalunda tro det desß Auctör är af någon annan tanka. Felen synas altid lättare än de ändras. De äro nu uti början ej utan sin stora nytta; man får af den anledning at göra sig wiße reglor, som framdeles tiäna til at göra konsten fullkomligare.

Critiquer böra aldrig förskräcka eller mishaga en Auctör; äro de oförnuftige, kan man anse dem med löje; äro de förnuftige, då äro de desamma som mäst bidrağa til sakersnas upodalande, och böra dershöre tolas. Så länge det liuder oss illa uti örat at blifwa påminte om ett eller annat, så länge stå wi på samma ställe.

Roar man sig med at critiquera min Poësie, då har man ock roat sig med at läsa densamma, och det är at det jag åstundar.

Mitt affende har fördenskull endast varit, at gifwa det allmänna ett Theaterstycke, på aet wi skulle få någre af det slaget, til at få se huru wida vårt seculum häruti har hunnit framför det förre, uti hwilket Messenius och Urban Hierne, förutan flere hafwa budit til något ayligt.

Historien af hwilken jag mig betiänt, finnes uti Herwara c. IV. efter Verelii öfversättning, sådan: Thet hände en Julafton på Bolmsö, at the skulle göra löfte och förpliktelse til ett lyckeligit företagande, som plågsed war. Tå gorde ock Arngrims söner löfte. Hiorwarder förpliktade sig, at han skulle äga Ingeborg, Kong Inges dotter uti Upsala. Then Må som mycket namnkunnig war af sin klokhet, fågring och wisdom; Och finge han then icke sade han aldrig skola gifta sig. Om wåren foro desse tolf bröder tillsammans åt Upsala, och gingo för Konungens bord, ther han satt i sitt högsäte med sin dotter. Tå sade Hiorwarder för Konungen sitt ärende och gorda löfte; och alle the som i Salen woro lydde therpå; och bad han Konungen ginast säja hwad besked han skulle få uppå ärendet. Konungen betåkte thetta mål, wål wetandes hwilke store Kaxar desse bröder woro; Han wiste ock at de woro af förnämlig släkt komne. Woro ock då hos Konung Inge två ne Kämpar och Håfwidsmän, *Hialmar* den hugfulle och *Oddur* den widfarne, som kallades *Arfwar Oddur*, thet år Oddur med pilarne. När *Hialmar* hörde desse slagskämpars ärende, steg han fram för bordet, och sade til Konungen: Kommer ihug, Herre, hwad årewyrndad jag hafwer tedt eder, sedan jag kom hit i landet. Och huru jag hafwer winlagt mig mång år bortåt at skaffa eder riket tilhanda. Min tjänst har altid stått eder til redo, såsom eder egen tjänares. Ty beder jag, J wille göra mig den äran och gifwa mig eder dotter, then jag så länge hafwer ålskad. Och är thet tilbörigare at J låten mig then hedren wederfaras, ån desse fremmande, som intet annat hafwa gordt, ån drifwit arghet och onska i vårt och andra Konungars riken. Konungen tänkte sig om, och tyk-

te

re honom thet en swår sak , att desse höfdingar , så en-
tragne voro efter hans dotter ; och ty svarade han således,
att både desse voro så store män och vålätteborne , at in-
gentera ville han förvägra sin dotter utan bad hånne
sielf välja hvilkendera hon ville äga. Ingeborg svara-
de at om hennes Fader ville gifta henne , så ville hon hållt
then til Man hafva , then henne bäst vore känd i många
goda stycken. Hiorvarder mätte straxt ut Hialmar at slås
med sig på Samsö , och kallade honom hvars Mans niding
om han skulle undanvika. Hialmar svarade sig ej thet
med skola dröja , och skildes the at med thet aftalet.

*Slutet af Historien ses uti det följande capitlet , så-
dant ; Slags-Kämparne lökte nu emot dem med dragne
sverd , och voro alt öfver blodige. En var hufvud högre
än de andre ; han hade et sverd som lyfte af solstrimor ,
thet var Angantyr med tirling. Tå sade Hialmar ; vill tu
heller slås med Angantyr allena , stallbrodet , eller emot de
elfva ? Oddur svarar ; jag vill slås med Angantyr , ty jag
dristar på min skiorta mer än på din brynja. Hialmar sa-
de ; tycker du det vara mer at slås med Angantyr tå skall
jag thet göra. Hialmar gick då fram och Angantyr emot
honom. The begynte sin strid med grufvelig store hugg ,
rusandes på hvarandra så håfrigt , at ingen hade någon tid
sedt hårdare kamp , än the hade. De stupade också både efter
en hård drabning. Sedan gick Oadur dit de både bade slagne ,
då Angantyr redan war död , men Hialmar quad uti det yttersta
om Ingeborg ; och gaf Oddur en gullring , den han bad honom
gifwa hånne. Oddur förde så Hialmar död til Sigtuna , och
Ingeborg Konung Ingés dotter , ville ej lefva efter Hial-
mar , ty gorde hon af med sig sielf.*

*Om man med de anförde ställen af Hervara jämförer
hvad Snorre Sturleson uti Ynglinga sagan förmäler , lär man fin-
na at jag icke aldeles så mycket gådt från Historien som man skulle
tro. Jag har dock haft nödigt at ombyta somt , som icke särdeles
synes mig tiena uti en Heroisk aktion.*

Verelius uti sine noter til Hervara menar at denne Kung Inge
är Ingve Frej som Sturleson anför, Scamsfadren för den bekante
ynglingestäkten. Denne Inge hade fått Upsala rike uppå sin låts,
da Kung Gylfe wid Odens ankomst ifrån Asten nödgades afstå Kro-
nan til honom och hans följe. Hjalmar här jag gort til denne
Gylfes son, emedan Historien som aldeles förtiger hans stamma
gifwer mig frihet at ställa den efter mitt behag, och denne släks-
skapen tiänte mig na föreställa kärleks intrigen emellan honom
och Ingeborg så mycket artigare. Här af följer naturligen hatet emellan Inge och Hjalmar, den
förres af mistankar, och den senares af den rätt han syntes sig
äga til riket.

Oddur, säger Verelius uti sina noter, kallades den widfarne, em-
medan han såsom den andre Ullysses hade sett många folkslags
seder, och der af blifwit försiktig, estertänksam uti sine werf,
men färdig uti rådgifwande. Han förde pilar uti sitt wapn och
blef der at kallad Oddur med pilarne, hwilka woro ett tecken
til hans tapperhet och Hietemod. Jag har sökt at bibehålla
hos honom denna Charakteren, och gort honom nog betänksam
wid alt hwad han sig företager. Historien gifwer mig wäl in-
gen anledning til hans kiärlek för Ingeborg, men som hon icke
beller är deremot, ty har jag tillagt honom den, på det at
händelserne måtte blifwa så mycket mera omwäxlade, hwilket
särdeles bidrager til en Tragædies behagelighet. För kiärleks
händelen skul den både Hjalmar och Oddur hade med Inge-
borg, nödsakades jag at låta Hjalmar i början wara osynlig, ty
det syntes mig strida emot sannolikheten at twänne så för-
trogne wänner som Hjalmar och Oddur skulle älska en Prin-
sessa utan at weta af hwar andras kiärlek. Här af är skeds
at hwad Historien förmåler om Hjalmar, huru han pockade uppå
sina förtjänster uti Inges hof, samt hwad förakt han gorde
af Arngrims söner, måste wändas på Oddur, som man finner
af 3. och 4 Scena uti första Acten.

Hiorwarder har jag förbytt uti Angantyr, den älfte af
Arngrims

Arngrims söner, 1) emedan den förres namn föl obeqvämligt
uti vers; med samma skäl som Corneille uti sin Rodogone för-
bycer Demetrius uti Nicanor. *) 2) Emedan jag om Hiorwar-
der uti hela Historien ei fant den minste Heroiske gärning;
Hwaremot Angantyr beskrifves hafwa ätt störste frägden af
alla sine 11. Bröder, och desutan war uti Action omi-
stelig, ity han war den samma som Historien en-
ligit, borde med Hialmar göra det
mäst tragiske af hela fa-
belen.

*) Se Prefation til Corn. Rodog.

OLOF CELSIUS.

Personerne.

Inge Konung i Upsala.

Ingeborg Inges Dotter.

Hialmar en Printz kär i Ingeb.

Harald Hialm. förtrogne.

Edla Ingeb. förtrogne.

Oddur en Printz, kär i Ing.

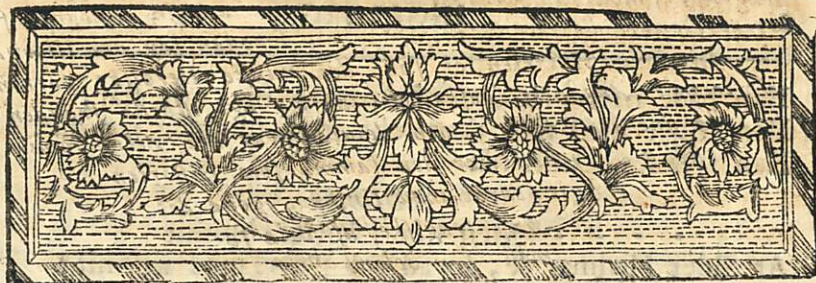
Ivar Oddurs förtrogne.

Angantyr en Prinrz kär i Ingeborg

Heidrek Angantyr's förtrogne.

Theatren föreställer Kung Inges hof uti Upsala.

INGE-

INGEBORG. TRAGOEDIA.

Första Acten.

Scena I.

INGEBORG, EDLA.

INGEBORG.

In ögon tyckas mig nu snart betalning få
För det mot hafwet de så flitigt stälde stå:
Den tiden nalkas nu, när Hialmar täcktes
lofwa

At åter komma hem. Mitt hopp som tyck-
tes sofwa

Det blir nu väckt igen: jag hoppas innan kort,
At åter se min Wån, som från mig reste bort.
Skönt ån han tusend mil ifrån min ögon farit:
Har han dock ständigt när uti mitt hierta warit,
Ja han, allena han har mina tanckar brytt,
Och giordt at ofta sömn mitt låntand' öga trytt;
Från hwilkets strål det moln, som natten synes gifwa,
Ej måktar Hialmars bild et enda ögnbleck rifwa.

A

Han

Han både natt ock dag närwarand för mig står,
 Han följer med mig jämt och var som hållt jag går,
 Han fyller up min själ

EDLA.

- - - Men när J äntlig hunnit
 At Eder Hialmar se, hwad tro J der med wunnit?
 Då får J honom se förföljas af Er Far,
 Som et odrågligt hat til denne Hielten har.
 J wet ock at Er Far står fast på Oddurs sida,
 Och Oddur är en Prints, som aldrig det lår lida,
 Sen han har Kungens hand, at han förskiutas skul.

INGEBORG.

En Oddur blir dock ståds som Koppar emot Gull,
 Då han mot Hialmar ställs; Jag känner Oddurs dygder;
 Hans ryckte slutet ej blott innom våra bygder,
 En Oddur med beröm på årans trappor står,
 Men Hialmar ånda up mot sielfwa högden går.
 Så långt som Sol och Jord, så långt å de ock skilda;
 Ty når naturen skull min höga Hielte bilda,
 Då giord han honom först, men bröt straxt stemplen af.

EDLA.

Så hör jag at hon då will blifwa Hialmars slaf;
 Men märk at sådant sker emot Er Faders wilja,
 Som ej Er wänskap wet.

INGEBORG.

Min Far kan aldrig skilja
 Det band min Moder knöt

EDLA.

Ho wet hur Hialmar mår?
 Jag twifflar at J mer hans ögon skåda får:
 Men Oddur är för hand, hwad kan J bättre önska?
 Nog skull med denna Prints Er lycka mera grönska;
 Ach bort med enwished, det år ju skam och blygd?

INGEBORG.

Men sådan en wighet den kallar jag en dygd.
 Sen jag min Hialmar har min trohet en gång swurit,
 Sen jag uti mit bröst hans bild så länge burit,
 Kan aldrig Oddurs dygd hans minne göra kort:
 Nej förr förgiäts jag sielf, för'n Hialmar glömmes bort,
 Men Edla låt off gå, här lär ej säkert wara,
 Jag wil en annan gång mit hierta mer förklara.

Scena II.

IVAR, HARALD.

IVAR.

Mon ögat mig bedrar? Ell' ser jag Harald här?

Jag tror

HARALD.

Ja Harald sielf och Hialmars wån jag är.

IVAR.

Men himlar hwad jag hör? hur drifwes Hialmars sinne
 At åter komma hit? Mon han ej har i minne,
 At i Kong Inges Hof han åger ingen wån?
 Mon tro han icke wet at Inge lefwer ån?
 Ell' will han nu på nytt den Kungens galla smaka?
 Ach Harald bed tin Printz straxt wända om tillbaka:
 Hans lif på denna Ort i öppen fara står,
 Om någon i wårt Hof hans ankomst weta får.
 Men såg mig kanske han ett wapneskifte åmnar;
 Ho wet han kommer hit ock sig på kungen hämnar;
 Jag kiänner Hieltens mod?

HARALD.

Skiönt orten farlig är

Skull' mig doch wara kiärt at träffa Printzen här.
 Hans Hielte-mod har wål den faran kunnat wåga.

Men är han intet här?

IVAR.

Just det jag täncker fråga;
Det är nu många dar sen jag sidst Hjalmar såg,
Och sen wj skildes åt af hafwets wreda wåg.
Jag frucktar då at han ej mera Solen skådar.

IVAR.

Hurl skal jag wål förstå, det nya du mig bådard?
Så är då Printzen död - såg Harald Hwad er håndt,
Sen du ock Hjalmar sidst wårt Swerge ryggen wåndt.
Hielp min nyfikenhet ock saken mig berätta.

HARALD.

Det blefwe alt för långt at genom löpa detta,
Ock såja hur min Printz kring wida werlden fikt,
At skaffa sig ett namn med sit gemöte likt.
Hur ofta ödet sökt hans dygd at öfwerwinna:
Hur ofta jag har sedt hans bröst af ifwer brinna,
Det går jag tyft förbi, och nämner endast om
Hwad som ofr hånde sidst, då han ifrån mig kom.
Wårt Skepp med foglig wind fick genom böljan skåra,
Som yfdes med sit skum då hon förnam sig båra
En Printz om hwilken man så ömningt rykte hört,
Och hwars gelik hon förr ej mindes sig ha fört.
Tils ett högmodigt Skepp emot osf dristigt kiörde,
Hwars Wimplar sade til, at det en Wiking förde;
Strax hwar och en af osf sitt Swerd, sin Brynja tog,
Och Hjalmar Lejonlik i fremsta spetsen stog.
Hans upsyn gaf osf kraft, hans Werja gaf osf hierta,
Så döden kunde osf ej giöra ringste smårta;
Wår fiend osf en stund en blodig slaktning gaf,
Men ho skull stå emot wårt Lejons skiöld och glaf?
Hwars arm ej lyftes upp förutan säker bana,
Men delar dödar ut bland dem som honom mana.

Det

Det dröjde såleds ej förr än min Hielte såg
 Hur hopen för hans fot med bleka läppar låg.
 Man tog straxt deras Skiep och då war Hialmars wilja,
 At på det Skeppet gå och sig ifrån mig skilja.
 Wj följas jämt en stund - - Men - båfwan mig betar,
 När jag den olycks dag mig nu til minnes drar.
 Jag kan ej wål förstå hwad räkning ödet gjorde,
 At nu förfölja den, som nysf dess ynnest sporde;
 Jag kan ej weta wål om lyckan sielf förtröt,
 Uppå de lagrar hon åt denna Hielten bröt.
 At hon så hastigt nu skull honom öfwer gifwa,
 Och reta hafwet up, at Hielten widrigt blifwa.
 Der kom en storm, ett dån, ett brak ett grusligt knall,
 Med eldbemängde skott kring himlens kanter all.
 En swart och faslig sky straxt Solen från oss röfwa;
 Och stormen sökte til på Seglen wåld föröfwa;
 En mörck och hislig natt på hafwets utrymd låg;
 Och stora wattu-berg man kring sig wälta såg.
 Det skepp, som Hialmar bar, blef straxt ur åsyn drifwit;
 Mitt skepp blef möt ett berg i tusend spliter rifwit;
 Men ach! hwad ömkligt forl, hwad grymt och ångsligt rop
 Blef då utgutit af den mer än arma hop.
 Mitt skepp flöt stycketals med hafwets bistra wåga;
 Den war då rik, som fick ett litet bråde åga;
 Der råktes upp en hand; der flöt en döder kropp,
 Der stacks ur böljans gap ett uselt hufwud opp.
 Och masten, som mitt Skep nu nyss olyckligt gjorde,
 War den af hwilken jag min lifshielp sen försporde.
 Jag wålfde af och an dit swalland' wågan dref,
 Tils jag i lycklig stund på stranden kastad blef.
 Fast nu olycklig mer, när jag min Hielte saknar?
 Jag liksom ur en dröm, som från en dwala waknar.
 Jag trodde det jag här skull Hialmar för mig se,
 Men märcker af Ert tal, at det ej så lär ske.

IVAR.

IVAR.

Då lår man som jag hör, hans ankomst fåfångt rådas,
 Ach hur Kung Inges själ af denna dag lår glådas,
 Som bådar Hialmars fall; Hwars höga Hietelof
 Så mycken afwund födt i denne Kungens Hof.
 Hwars dygd kring Swergets krets så kiänd och älskad blifwit,
 At sielfmant hwar och en sitt hierta honom gifwit,
 Hur lår nu Ingeborg, som in til denna stund
 Har hindrats af sitt hat, at låta upp sin mund,
 Hur lår hon icke nu sig nögd och gladlynt wifa?
 Hur lår hon icke nu sitt öde lyckligt prifa,
 Som stadfäst hennes arf igenom Hialmars död,
 Och tagit bort en rot til all desf harm och nöd.

HARALD.

Men hur står Hofwet nu? är ingen ting förändrat?
 Hur har wål riket mått, men jag har borta wandrat?
 ån Kungen - - älskas han? har du ej kunnat se
 I folkets inre bröst hwad rum de honom ge?

IVAR.

Han har sen lik som förr uti de tankar swåfwat,
 At Hialmar Gylfes Son har kronan efterstråfwat;
 Ty har han rikets gränts med mycken slit befast,
 At såkert ta emot en sådan miståntkt gåst.
 Prints Oddur är ån qwar, och har alt sen besutit
 Det rummet i wårt hof, som han tilförne niutit;
 Han älskar Ingeborg, hon honom åfwen så,
 Och Kungen är rätt nögd, at denna mågen få.
 Nyss å ock komne hit från Bolmsö Arngrims Söner;

HARALD.

Hwad år då deras wårf?

IVAR.

Med tiden man det röner.
 Men Harald nu är tid gack til wår öfwerhet,
 Och honom gif wid hand, hwad du om Hialmar wet

HARALD.

Jag går.

Scena

Scena 3.

ODDUR, IVAR.

IVAR.

Tänck hwad jag hört ett oundwiktligt öde,
 Har flyttat Hialmars rum ur werlden til de döde.
 Nu frucktas han ej mer, jag har här Harald sedt,
 Som mig om denna sak fullkomlig kundskap gedt.
 En grym och ohörd storm har hafwet mot dem retat,
 Och åtskildt deras skep ehur de starkt arbetat,
 Sen har han Hialmars skep ej mera skåda fådt,
 Som utan twifwel har mot bergen sönder gått.
 Nu har j ej behof den Printzens mackt befara:
 Nu märks er lycka först på rätta wägen wara:
 I Hialmars olycksfall J eder lycka ser:

Gack Prints, tag mot den tid, som Himlen eder ger,
 J wet det Kungen nu sig föga lär betänka
 At jämte Swergets Tron sin Dotter Eder skänka;
 Jag wet hon är Er kiär, jag wet hon älskar Er,
 Jag wet at kungen sielf Er wänskap gierna ser.

ODDUR.

Nej Ivar intet swek kan på mitt sinne råda:
 Förr lär du Oddur död än falsk och swekfull skåda:
 Det är dig ju bekant, at Hialmar är min wän?
 Ho wet nu hwar han är, må ske han lefwer än?
 Den kronan som med rätt han bordt allena ärfwa,
 Den skall hans swärd och mitt än honom återwärfwa
 Der han i lifwet är. Jag glömmmer ej den ed,
 Som jag har Hialmar gedt med fosterbrödra sed.
 Men är min fosterbror ur tiden redan wiken,
 Bör han dock på sitt Stoft af mig ej warda swiken:
 Så länge Oddurs siäl i denna kroppen bor,
 Så länge blir ock han i mina tankar stor.
 Jag sörjer Hieltens nöd, hans fall betar mitt hiertat,

Men

Men det som synes mig dock göra större smärta,
 är at om hafwets wäg här löst hans lefnads bän,
 Jag denna Hieltens död då icke hämnna kan.
 Om andre honom dräpt, de skulle wist må illa.

IVAR.

Men Prints, man måste ju litt eget bästa willa,
 Man är sig sielf ju närmst? Al ting ju wägas må,
 Allenast at man sig en Kunglig tron kan få.

ODDIUR.

Min siäl det känner jag, den drifs att få regera,
 Men märk jag älskar dock min ähra mycket mera.
 En tron det låter högt, men kiära Ivar lär,
 Här fins wäl det som mer än Kunga Kronor är.
 Man bör sin dygd långt mer än Tron och rike skatta:
 Med mistning at sin dygd en Kunglig spira fatta,
 Rätt föga förmon är; min siäl är ärans slott
 Den kan ej stormas kull af löse afwunds skott.

IVAR.

Men, Prints, så lät dock bli at Hjalmar mera sörja,
 Nu är ej läglig tid at klagewisor börja.
 Här firas skal i dag en fäst med högsta frögd,
 Och Oddur skulle då sig wisa oförnögd?
 Det är ju Er bekant, at till de Printzars heder,
 Som nyss ä komne hit, wår Konung alt bereder
 Med högsta prackt och ståt, och Oddur Kungens wän
 Skul sig ej ta deraf?

ODDIUR.

Hör Ivar wänd igen,
 Och smickra mig ej mer med slika namn och titlar,
 At kallas Kungens wän ej mer mitt öra kitlar,
 Den tid är nu förbi, jag tycks mig redan se,
 At hofwet ledsnar wid mig mera nåd bete:
 Jag leds ock wid mig sielf, sen jag förtretligt finner,
 At jag på folk och land men ej på ödet winner.

Ett ord

Ett Ord, jag har ej lust i detta hofwet bo.

IVAR.

Ert tal gör mig beslört, min Printz

ODDIR.

Det kan jag tro.

IVAR.

Men hielp mig ur min dröm; Säg hwad Er kan förtreta;
Skal Oddur något ha, det Ivar ej får weta?

Hwad ändring är så snart i detta hofwet skedd?

Säg, säg mig tappre Printz, jag är til tienst beredd.

ODDIR.

Ach Ivar återwänd, at mera mig beswåra:

Låt mig allena håra af harm mig få förtåra:

Gack, Ivar, gack och hielp den fåst at reda til,

Den för de Printzars skull man äntlig fira wil.

Gack, gack, det är ej åt, du tiden håra förhålar.

IVAR.

Men Herre, kiänner j den man som med Er talar?

Jag är ju Ivar, Printz, jag är ju altid den

Som Edert bästa sökt, det jag ock söker än.

Jag släpper er ej förr än J mig alt förtåljer;

Ach lätta dock er siäl, och låg hwad henna qwäljer.

Men om jag lefwat har til en så ledsam dag,

Som mig förfallen gör til Oddurs obehag;

Om jag ej synes wärd den förra nåd jag niutit,

Så straffa mig min printz för det jag mot Er brutit:

Låt Ivars hufwud få umgälla den förtret,

Som han sin Printz har giordt, skönt han den sielf ej wet.

ODDIR.

Ach, nej min Ivar nej, bland mine bäste wänner,

Din frägd och trohet jag för oförliklig känner:

Men harm, förackt, förtret, som hoptals stöta til,

De göra at jag knäpt befinner hwad jag wil.

Wålan, se håra jag skal dig saken kort berätta,

Prinssessan Ingeborg är roten til alt detta;

B

Du

Du wet at rycktet af deß ögemena dygd
 Har mina segel styrt gent emot denna bygd.
 Du wet hur full med hopp jag skiöt från Biarmalanden,
 Och hur jag fikte snart at hinna Swenske stranden:
 Min tanke war ren här långt för'n jeg sielf kom hit;
 Du wet ock huru jag här mottogs med min Swit;
 Hur ingen ting blef spard som til min heder lände:
 Det är dig ock bekant, hwad mig och Hjalmar hände,
 Och hur wår wänskap knöts. Mitt wärf togs lykligt an,
 I det jag satter blef til Swerges Landtwärns-man.
 Men hur jag dem bemött, som sökt deß gräntfor härja,
 Det witnar aldradåst och säkra. Denne wärja,
 Som nästan än är warm och röker utaf blod,
 Sen hon nu nyss uti Kung Håkans hierta stod.
 Du Ivar som mig fölgt så troget wid min sida,
 At med dit ena lif mot tusend dödar strida,
 Du wet wäl hwad beswär mig Swerges Krona giordt,
 Och hwad godt bistånd hon af denna wärjn spordt.
 Men Ingeborg är den som gifwit krafft och styreka:
 Hon är den ånglabild jag endast wårdar dyrka:
 Hon är den endast mig har Swerdet satt i hand,
 Och uplyft denna arm, at freda Swerges land.
 Hon har ett syftemål för mina segrar blifwit:
 Hon har mitt hierta lif i sielfwa döden gifwit:
 Jag har för hennes dygd ej fasat Jofurs dö.

IVAR.

Hon spisar endast ock at bli Er segerlön.

ODDUR.

Min lycka som du wet sig ända der till sträckte,
 At Konung Inge sielf mig handen derpå räckte,
 At till Prinsessan jag skull endast åga lof;

IVAR.

Den saken är ej ny uti Kung Inges hof.

ODDUR.

Nu tör jag dock få se hur hon mig rycks ur händer,
 Sen ödet mig till trots har hit til våra länder,

En

En Printz Kung Arngrips Son i dessa dagar fört,
Som all min förra ro mitt förra hopp förfördt.
Han har nu kommit hit at til Prinseffan gulja.

IVAR.

Men sådant kan ej ske, förutan Kungens wilja,
Och den har Oddur ren

ODDUR.

Kung Inge känner man,
Hans sinne som ett såf kan böijas af och an.

IVAR.

Men huru må sig wäl prinseffan sielf förklara?

ODDUR.

Jag har ej dierfts ännu min eld at uppenbara;
Det är mig swårt, jag wet ej hwarutaf det sker,
At nämna henne ut de ord, *Jag älskar Er.*
Och hennes ögnkraft, dem jag så högt har wördat,
De hafwa ständigt tyckts uppå min tunga bördat
Ett ewigt tyfthets band; at jag den eld mig följt,
Inunder wänskaps namn nu långa tiden dölgt.
Det lär wäl spörjas snart hwart ut min lycka hwälwer.
Men tyft hwem kommer der? wist är det Kungen sielfwer,
Jag undrar hwad han will han syns nog modfåldt

Scena 4.

INGE, ODDUR, IVAR.

INGE.

Printz,

NU lär jag röna bäst hwad dygd hos eder fins.
Jag kommer nu at Er ett sådant budskap föra,
Som reta lär Ert bröst och Eder galla röra,
Skönt det en påfölgd är utaf ett wist beslut,
Det jämte mig mitt Råd har nödgats gifwa ut.

ODDUR.

Alt nog jag kan förstå hwad wisa kungen qwäder:
Men hwad är Printzars Dygd, när Kungars ord blir wäder?

B 2

Fritt,

Fritt, fritt, en Angantyr en Oddur föredrag,
 Men mins, at Oddurs hämd den kommer wist en dag.
 Och wet, at detta bröst af högre anda drifwes,
 Än at det uti alt Kung inge undergifwes.
 Det swärd, som eder frälst från andre Kungars twång,
 Kan ock bemöda sig

INGE.

Mån til min undergång?

Prints Oddur kom ihog, at j med Inge talar,
 Och blif man tyft til des Er heta blod sig swalar.

ODDIR.

Hur står det Hiältar an, at se sig trampas ner?

Ach blygd

INGE.

Men låt mig dock förklara mig jag ber.

J wet hwad rum Er dygd har i mit hierta wunnit,
 At jag Er gierna med min Dotter sammanbunnit,
 Der faken warit min; Men när jag ej kan rå,
 När ödet står emot, hwad will jag göra då?

Prints Angantyr kan ej på något sätt bewekas:

Hans verk kan honom ej förutan Feigd förnekas.

J ser hans stora mackt, betänck hur faken är;

Betänck hwad menlöft blod man då förspilla lår

Om denne wifes af; Hwad är wål til at wåga?

J wet mitt rikets mackt och klena krigsförmåga,

Låt se at nu Er Dygd på eder galla rår.

Jag lämnar Er en stund och till Prinsessangår:

Befinna sig min Printz

Scena 5.

ODDUR, IVAR.

ODDIR.

SKal jag det hämdlöft lida,

At man Prinsessan så will rycka från min sida?

En Angantyr, en Prints, som Swergets owån är,

Som mer til kronan än til Bruden har begär.

Hwar

Hwar är mitt förra mod? hwar är mitt förra sinne?
 Ej bor en Oddur mer i detta bröstet inne:
 En Oddur, hwilken ej blir utan bätwan nämnd,
 När blir han giäckt och ej tänker uppå hämd?
 Men rikets wälfärd wil det jag skall stilla tiga,
 Och låta Angantyr sig wid Prinsessan wiga:
 Jag ser at om ej han sin galne wilja får
 Det Swergets tron derwid i öppen fara står.
 Jag bör mitt fosterland båd lif och lycka gifwa:
 Min dygd befäller mig fördenskul tyfter blifwa;
 Min kärlek retar mig, min hug hwälfs af och an:
 Jag kan ei det jag will, jag will ei det jag kan.
 Det Swärd som för någ Hielt til döden wägen banat,
 Bryts ej förn det uti mitt egit hierta stanat.
 Men dock jag biudan skall af udden på mitt swärd,
 At ta den lyckan mot, som mig bör bli beskärd.
 Jag wil hans mod och kraft i enwigskamp förföka:
 Den Hieltens bane skal mit ryckte mer föröka.
 Dock hålt, hwart täncker jag? hålt Oddur med din harm;
 Du har ej skadat än i din Prinsessas barm,
 Du är ju owiff än om du des hierta äger?
 Kanske at Angantyr hos henne mera wäger,
 Hwad kan du giöra då? ach? ach? hwi har du drogt?
 At med prinsessans ja ditt sinne giöra nögd?
 Jag wil då giöra nu, det jag så länge töfwat,
 Ock det hvarmed jag mig så många år bedröfwat:
 Men Harald är du här?

Scena 6.

HARALD, ODDUR, IVAR.

HARALD.

J Ag wet ej hwad som giör

At Ingborg ej ger sward på alt ehwad man spør.
 Bedröfwad war hon förr än jag för henne sade
 Hwad öde uppå siön med mig Prints Hjalmar hade;

B 3

Långt

Långt wårre blef hon sen

ODDUR.

Wist är det Angantyr,

Som med sit frieri Prinsessans hierta bryr.

Han lår den sorgsne färg på hennes kinder måla;

Jag måste henne se, mitt hierta kan ej tåla,

At längre skiuta up ett wårff som är mig ömt:

Kom Ivar mål mig an

Scena 7.

INGE HARALD.

INGE.

Hon har ej wreden glömt.

Hör Harald hafsta at min Dotter til mig kalla.

HARALD.

Jag går at giöra straxt det Kungen tåcks befalla.

Scena 8.

INGE.

Tänk hur min Dotters hat til Hialmar aldrig dör,
Ehur man söker til och henne nöje gör.

Hon råds han komma skall at henne tron bestrida,

Ty hör man det hon Kan hans namn så illa lida:

Hon gråter straxt hon hör man nämner Hialmars namn;

Och har alt sedan han skiöt ut från denna hamn,

Med något och gladt gemöt et enda ord ej talat:

Nu tror jag Harald dock lär henne nog hugswalat,

Som hennes owäns död för hennes öron fört,

Hwars lif så långan tid har hennes ro förstört.

Hon kommer

Scena 9.

INGE, INGEBORG, EDLA.

INGE.

Säg mig dock min dotter hwad er felar,

Och hwaruppå så diupt Er tanke ständigt spelar;

Har

Har himlen Eder dömt til slik tyfflátighet?
 Och bördat Eder på en sådan enslighet?
 At i dock altid döf til alt wårt tal förblifwen,
 At J på alt hwad sker ej minsta aktning gifwen;
 Ur denna tancke sömn när wil J waken bli,
 När skall man Eder dock wid bättre lynne si?
 Ach öpna doch en mund, som nu så länge tegat;
 Ach öpna hwad hos Er så diupt i hiertat legat;
 Ho år som pressar ut de tårar dem jag ser,
 På kindren då och då som pärlor falla ner?
 Tre gånger har wår Sol til hafwet sköte ilat,
 Sen i med någon ro Er trötta ögon hwilat.
 Tre gånger har wår Sol på himlen kommit op,
 Sen i med någon spis har styrckt er matta krop.
 Sen Hialmar blifwit död

INGEBORG.

Ach himmel

INGE.

Ja Jag märcker,

At än mot denne Printz Ert bröst af wrede wårcker:
 Jag älskar at j skyr et så förhatligt namn:
 Men gläds nu sedan han ej rädes i wår ham;
 Sen han är död lät ej mer hat hos eder döljas;
 Han har dock ej förtient til ewighet förföljas:
 Han war en tapper Hielt, hans frägd war widt bekant;
 Gif då hans död hwad ej hans lif af eder vant.
 Förlåt uppå hans mull det han emot Er brutit:
 Han ville återfå een tron der Far hans sutit,
 Et ganska mänskligt fel; ty lägg nu bort er sorg;

INGEBORG.

Ach dölg dock nu ditt qual olycklig Ingeborg.

INGE.

Nej, nej min Ingeborg nu är ej tid at sörja,
 Nu bör J glädias först, nu bör J lefwa börja;
 Jag har ett giftermål at Eder föreslå,
 Min Dotter säg hwad svar J gifva vil derå. J vet

J wet af Angantyr, som kom i dessa dagar,
 Såg mig hur hans gemöt, och kynne er behagar;
 Han wördar er Person, han har ren för mig sagt,
 At endast Eder dygd til Swerget honom bragt.
 Ett ord han friar

INGEBORG.

Men jag kan i detta stycke,
 Min far ej yttra Er för denna gång mitt tycke;
 Jag har ej Printzen sett, jag wet ej hwem han är,
 Men tror dock at omsonst han Ingeborg begär.

INGE

Men tror dock at omsonst - - ho är som då skal hindra?
 Ho är som synes mer för Edra ögon glindra?
 Mån Oddur? ja jag wet, at han Er hierta har:
 Men lämna detta wal nu endast på Er Far.
 Jag wil at Angantyr skall Eder make blifwa;
 Jag wil at honom i må Edert hierta gifwa:
 Så giör det samma nu från Oddurs låga rent,
 Ock lät det skyndsamt bli med Angantyr förent.
 Lät nu hans Kärleks eld i Oddurs ställe tändas,
 Han står Er bättre an

INGEBORG.

När skal min plåga ändas.

INGE

Ja, är Jicke någd min dotter? gif mig swar,
 Se nu hwad dröjer J, ach himmel war dock snar,
 Nej Hon blir, lika tyft - se här jag wil Er skåncka,
 ännu en liten stund at faken wål betåncka -
 Farwål

Scena io.

[EDLA, INGEORG.

INGEBORG

Hwi lefwer jag hwi dröjer jag min död?
 Hwi har jag med min dart ej slutat all min nöd?

Hwi

Hvi finnes Ingeborg när Hialmar icke finnes?
 När dubbelt forgê nâr kring hennes hierta spinnes?
 Skal ej min tro med hans i selfwa grafwen gå?
 Hans skugga lâr mig snart mitt drögsmål förebrå.
 Nej, nej jag måste dö, mitt lif är mig en bördar:
 Jag bör ju med min död min Hialmars aska wörda?
 Tag Edla detta swârd, gör på min ängslan slut,
 Och släpp min klâmde håll ur detta fångslåt ut.
 Ell' wil jag görat self

EDLA.

Prinsessa wakta eder;

J wet at med Er död J Hialmars död bereder.
 Hans död är owifsån, ej har en Harald sedt,
 Hwad ändring med hans skepp på hafwet sedan skedt.
 Ej bör ett owift tal Hieltinnors hiertan bräcka:
 än är ej tid med blod at kiärleks lågan släcka:
 än Hialmar kommer hem, det jag ock såkert tror?

INGEBORG.

Men om du såg den sorg som i mitt hierta bor,
 Då skulle du mig ej min kiära död förneka;
 Ack Edla lât dig dock til ömksamhet beweka:
 Lât mig ej plågas mer: ach gif mig hit mit Swârd;
 Tyranniske du är min åsyn icke wârd.

EDLA.

Prinsessa skal J ej Er Hielte lifwet unna?

INGEBORG.

Men Edla bör jag dock ett ögn-bleck lefwa kunna;
 När Hialmar spörjes död?

EDLA. Jag ser grant hur det går,

Ert ryckte lider men, om i Er wilje får.
 Hwad tror J folket wäl skul om Er iswer dömna?
 J felar der J tror, at de den skul berömma:
 Då blef straxt uppenbart, hur Hialmar war Er kiär:
 Och säg hwad menar J, man deraf sluta lâr?
 At J så långlig tid så hemlig wänskap öfwa?

C

Mon

Mon det ej skulle Er all kyskhets pris beröfwa?

Nej, nej det går ej an.

INGEBORG.

Men skal jag lefwa qwar,
Och lida ständigt twång utaf en hånder far,
Som wil min Hialmars bild ifrån mitt sinne rifwa,
Som på mitt sinne mord wil med sitt twång bedrifwa,
Som bördar mig uppå at bindas med en Printz,
För hwilken ej hos mig det ringsta tycke fins?

EDLA.

Men Oddur är ju här, han lår ej mödan spara,
At wid den minsta winck Prinsessan lydig wara.

INGEBORG.

Nej Edla, ingen mer än Hialmar slår det an,
At frälfa Ingeborg, och då han intet kan,
Då will jag ofrållt bli; då wil jag håldre lida.
Wäl an jag lefwer då mitt hierta skall få swida;
Jag bör det straffet ha för det jag mig betänkt,
Och icke länge sen min Hialmar lifwet skiänkt;
At dö det år mig sött, ty bör jag mig til smärta,
Ej döda få mitt lif, men mörda fås mitt hierta;
Min sorg lår giöra snart, hwad swärdet icke gör.
Det år mig lika kiärt

EDLA. Men min Prinsessa hör,

Jag tror at detta tal wil något mer betyda,
Som bådar Hialmars dö; ej år det straxt at lyda,
Hwad Harald ofs har sagt; Prinsessa jag som tror,
At hela Hialmars lif på den hans död beror;
Få se han nämre år, än nånsin någon täncker.

INGEBORG.

Nej, Edla Hialmars siäl wet ej af några råncker.
Han wor sig wäl bekiäd, om han self wore här.

EDLA.

Men kanske Kungen self den konsten spela lär;
Det tienar til hans hielp, at Hialmars död utspida:

J wet.

J wet hur swårt det far hans namn och fragd kan lida;
 Et widrigt afwunds-troln hans syn des kraft betar,
 At den ej märker wäl hwad dygd som Hialmar har:
 Och som så klart och liust i andras ögon glimmar:
 Hans tron med Hialmars dygd sig ej tilhopa rimmar;
 Han wil med detta tal hos folket blott beta,
 Den gamla kiärlek de för denna Printzen ha.
 J wet hwad fina strek man uti Hof plär twinna.

INGEBORG.

Ja ja, det kan wäl ske; Men han lär föga winna,
 Om det hans mening är. Kom Edla lät oss gå,
 At wi dock rätt besked af Harald måtte få.

Andra Acten.

Scena 1.

HEIDREK, INGEBORG, EDLA.

INGEBORG.

Mig fängsle Kungen fritt: mig må han plåga,
 pråssa,

Jag är dock den jag är en Ingeborg

EDLA.

Här kommer en gesant, som Er besöka lär.

HEIDREK.

Prinsessa jag til Er en Herres hälfning bär,
 Hwars fragd är wida spord kring alla werldens delar:
 Och i hwars lyckos högd det nu allena felar,
 At han ännu med Er sin tron ej dela fått:
 Nu will han fylla upp den brist i lyckans mått.
 Han tyckes blott hos Er sin rätta maka finna,
 Och Ert benägne ja, det önskar han at winna.
 Hans namn är Angantyr

C 2

INGE.

INGEBORG.

Min Herte sag Er Printz
 At hos en Ingeborg hans like icke fins,
 Han må i andre hof sig en Prinsessa söka,
 Den bättre än som jag hans olycka kan föröka,
 Med mig blir han ej nögd

HEIDREK.

Ach jo wist blir han nögd,
 Han tar af Edert ja, sin lycka lif och frögd.

INGEBORG.

Men jag tar af hans wal mig icke det tillbaka.

HEIDREK.

Jag tror Prinseffan wil hans tilbud platt förfaka,
 Betänck sig ho det år

INGEBORG.

Jag har mig ren betänkt,
 Ej blir åt Angantyr mitt hierta non sin skänkt.

HEIDREK.

Men har hon sig bekant, hwad Kungen sielf beslutit?
 Och at det gifteband är allaredan knutit?
 Wet hon, at Angantyr har både makt och folck?

INGEBORG.

Men har han folck och mackt, så har jag denna dolck.
 Ach gierna; bruka wäld tror J jag derfor ångslas?
 Min kropp kan bojer dra, min wilja kan ej fångslas.
 Här lår han finna ~~de~~ mitt i sitt största hopp,
 Ej annat än en stum och liflös quinno kropp.
 Nu hörde J mitt swar, gack såg Er Konung detta.

HEIDREK.

Jag hörde det med harm, jag skall det ock berättat.

Scena 2.

INGEBORG, EDLA.

INGEBORG.

STyrck dig nu Ingeborg, slut til din usla mund;
 Låt skönjas at din ed har hiertat til sin grund.

Ju mera du förfölgs, ju mera man dig mördar,
 Ju mera blir du wård den hielten som dig wördar.
 Låt ej din Faders hot, låt ej tyrannens prut
 Din Hialmar ur ditt bröst förmå at rycka ut.
 Wis at det band din Mor uti din barndom knutit,
 Ej warda kan förrån i tysta grafwen brutit;
 Den himlen, som syns wred, och nu gier föga hopp,
 Förmödar jag likwål lär en gång lysa opp.
 Då blir han mera blid, ju mer han nu är wreder,
 Då blir min trohet lönt med dubbel ro och heder:
 Men ach hwad hoppas jag? ett intet mig bedrar,
 Jag famlar blindt omkring och efter skuggan far.
 Wår Sol sin årakrets nu femte gången slutar,
 Sen Hialten reste bort från våra hus och knutar,
 Hwad är det annat än en ewighet för mig?
 Nej, nej mitt hopp är alt

EDLA.

Prinseffa trösta sig;
 Ju längre sen det är wi singo Hielten skåda,
 Ju närmre är den dag, som lär hans ankomst båda;
 Låt nu Er frågd, Er dygd, om nonsin, blifwa synt,
 Och fullfölgd den triumph, J på Er sielf begynt.

INGEBORG.

Nej, jag är en barbar, et bister tigrer hierta,
 En trolös wildiurs siäl

EDLA.

Prinseffa glöm Er smårta,
 Betånck hwad säger J?

INGEBORG.

Jag wet ej hwad jag sagt,
 Min sorg i mitt förstånd har tusend bryller lagt.
 Jag swåfwar hit och dit, jag hatar mig snart sielfwer:
 Min blod den blir till is, min hug som wågen hwålfwer,
 En mer än mörker natt min ögon skymmer för,

Mitt hierta slår ej mer, min Edla, ach jag dör,
Hwar är jag Edla säg? Ach! ach! mitt klämda sinne!
Wet du hwar Hjalmar bor?

EDLA.

Jag wet

INGEBORG.

Han bor här inne
Här plågar han min siäl, och gör mig mycken nöd,
Här lefwer han, skiönt än han annars wore död.
Ach! ach! at den som förr mitt hiertas nöje warit,
Skal nu defs plåga bli, dens ro jag förr erfarit,
Dens oro känner jag

EDLA.

Låt aldrig sorgen rå,

Men laga at Er dygd kan öfwer handen få.
Då skal J wäl få se, at sto men återwänder,
Och Er en lifstid full af klara dagar sänder,
At ödet ändrar det, som Er nu synes ledt,

INGEBORG.

Naturen hafwer mig til fiend' ödet giedt,
Och tårar til gewår, at mot det samma strida.

EDLA.

Hwad winner J dermed? bält är at tiden bida;
J kan med eder gråt för Kungen snart förrå
En sak af den han ej bör minsta kundskap få.
Ty är det aldrabält er eld i hiertat dölja,
Och med ett sken af frögd Er ångslan öfwerhölja:
När J minst tänker på och måst orolig är,
Prinseffa tro mitt tal, då är Er hielte här.

INGEBORG.

Men kommer han ej snart då är han ju i fara,
At mista hwad som hans orubbat borde wara?
Min trohet sättes ju på alla sidor an,
At jag mitt hierta knapt åt Hjalmar bärja kan.

Men

Men tyft, hwad sade jag, kan jag det icke giömma?
 Trolöfe Ingeborg, skal du din Hialmar glömma?
 Nej, nej, jag kan och skall oändrat gömma qwar,
 Det hiärtat jag en gång åt Hialmar gifwit har.
 Här finnas få som om min dygd sig wisa öme,
 Mitt hiarta skall dock bli ett trohets efterdöme.
 Fördömde Angantyr, om Hialmar wore här,
 Ach! ach! jag swär at han

EDLA.

Men fast han det ej är,
 Så är dock Oddur här, hans bästa wän på jorden:
 Och när er frend af hans swärd är dräpen worden,
 Då är det ju så godt som Hialmar sielf det giordt,
 Och Oddur gör ej mer än hwad han göra bordt;
 Han frårfar at sin wän desfs bästa wän och Maka,
 Då blir ju alting wäl?

INGEBORG.

Jag kan dig ej bejaka,

Men dock

EDLA.

Gif honom låf

INGEBORG.

Nå, nå du skal få rå,
 Han är min Hialmars wän, han skal mig frårfä få.
 Men se han kommer sielf

Scena 3.

ODDUR INGEBORG, EDLA.

INGEBORG.

Printz, hielp nu en Prinseffa;
 Ur hwilkens broft man wil så giärna suckar präsfa;
 Om i mig öfwerger, hwem har jag då igen,
 Som mig kan hielp bete? Låt se J wisar än
 Er wänskap wara warm, ett prof deraf nu lämna,
 Jag häpnar wid at er min fiend också nämna,
 Bland andre i vårt hof; J wet jag lefwer här

En

En fånge som blott namn af en Prinsessa bär.
 Jag hoppas på Er dygd och höga hielta-sinne:
 Då blir jag hulpen, om J har Er sielf i minne.
 Då straffar J en dierf som nu mitt sinne bryr;
 J lår af detta tal snart kiänna Angantyr.
 Jag wet at Oddurs siäl en högre anda drifwer,
 Un at han tål at jag Mot wiljan twingad blifwer.

ODDIR.

Prinsessa tro mig wäl, jag har re'n giordt beslut
 At rifwa Angantyr ur bröstet hierat ut,
 Och det så varmt det är för Edra fötter lämna,
 At trampa deruppå ock sielf Er oro hämma:
 Men än wet J ej af, Prinsessa al Er sorg.

INGEBORG.

Ach! ach hwad ny förtret kan träffa Ingeborg?

ODDIR.

Om til at älska Er, är Er at ängslig giöra,
 Då är min högsta ro Ert nöje at förtöra,
 Jag all min lefnads tid Er då förtörna lär,
 Långt mer än Angantyr, jag då straffwärdig är.
 Ja om det är ett fel, at jag er skönhet wördar,
 Så mins ock, at J sielf det felet på mig bördar:
 J har sielf felat först, som tändt min låga an,
 Och jag har felat sen, som den ej dölja kan.
 Prinsessa låt ofs då hwarandras fel förlåta,
 Jag har bagått ett fel det jag ej lär begråta,
 Det jag ej ångra kan men önskar fela mer.
 Förlåt J mig mitt brått, jag will förlåta Er.
 Men der J icke täcks mig gunstig tilgift lämna,
 Wänd Er från Angantyr, och Er på Oddur hämma,
 Tro säkert at jag mig deraf en ära giör,
 At jag för sådant fel af Eder straffas bör.

INGE-

Hvem J?

INGEBORG.

Jag kan ej mer min gamla kärlek dölja;
Han måste bryta ut, han måste Er förfölja;
Men utlåt Er likväl, hwad swar förtjänar jag?
Jag väntar af er mun er nåd ell obehag.
Jag går Prinsessa nu tit eder nöd mig sänder,
At frålsa er ifrån en kärlig owäns händer;
Sen J befriad är, ach! säg hur giör J då,
Befaller J mig dock at ur er åsyn gå?

INGEBORG.

Ach, Edla

ODDIUR.

Jag har haft Er faders lof och wilja;
Från det jag först kom hit at til Prinsessan gilja;
Men som min lycka måst på edert ja berodt,
Ty har jag deruti mig mycket fela trodt,
Der jag blott med hans hand min kärlek skulle styrka;
Ty slöt jag för mig self, i tyshet Er at dyrka,
Och wänta tiden sen, at på Er ögon se,
Hwad utslag de uppå min kärlek måtte ge.
Ifrån den stund er dygd min Kärlek hos mig födde;
Jag efter all min frågd mig ständigt ock bemödde,
At en så dyrbar skatt allena wärdig bli.

INGEBORG.

Ach Prints missbruka ej det tillstånd jag är i.

ODDIUR.

Wålan så will jag gå mit lif för er at wäga;
Ert nöje är min ro; Er oro är min plåga;
Farwål

Scena 4.

INGEBORG, EDLA.

INGEBORG.

MEn Edla, ach jag ångrar det jag giordt;
Jag har ej honom så mit hierta öpna bordt.

D

Hur

Hur kan uppå en dag min siäl så mycket bära?
 Min sorg mig likt en knif tyks diupt i hierrat skära.
 Jag hör han älskar mig, om han mig frälssa får,
 Min dygd då mot hans eld i dubbel fara står.
 Då lår han kräfwa, lön för det jag hulpen blifwit,
 Då fordrar han den ed som jag min Hialmar gifwit;
 Wist dränker jag min siäl i detta olyks-haf;
 Ach Edla, du som mig det leda rådet gaf.
 Men dock, han skal likwål mitt hierta aldrig röra:
 En Oddurs dygd kan ej min dygd til intet giöra;
 Kom kom, se Angantyr

Scena 5.

ANGANTYR, HEIDREK.

Hör Heidrek säg mig fort,
 ANGANTYR.

Hwad slut har Ingeborg på min begiäran giordt?
 Du kommer hoppas jag at ge mig hennes hierta;
 Förtälg mig Heidrek snart och hielp min kiärleks smärta.

HEIDREK.

Straxt i befallning gaf jag til Prinsessan gick,
 Jag målde mig der an, och henne råka fick:
 Men då jag henne såg, tyckts jag hos henne skåda
 En syn som wille mig ej något godt bebåda;
 Jag förde fram mitt wårp på bästa sätt jag lärdt,
 Hon hörde der uppå, som wor' det föga wårdt,
 Hon gaf mig äntlig swar

ANGANTYR.

Tyft, tyft jag will ej höra,
 Ett ord som kan mig död på samma stunden giöra.
 Ach, Angantyr, hwad är dit mod, din krigsmackt all,
 At nu en qwinna dig så plat förkasta skal?
 Mitt mod kan folk och land, ja hela werlden winna,
 Nu skal det kufwas ner blott af en swager qwinna:

Det

Det man ej får med bön, det skal man ta med wåld:
 Men sade du det hon är allaredan såld?
 At hennes far så will, som bandet redan knutit;
 At hon ej wågra kan, det råder ren beslutit?

HEIDREK.

Ja Prints, men hon förblef dock fländigt lika twär;
 At ingen hennes hug och wilja twinga lår.

ANGANTYR.

Men nämde du det jag då lår min styrka bruka,
 Och at jag har maner at hennes hierta miuka?

HEIDREK.

Hon gaf mig swar der til, at från slikt tyranni,
 Skal hennes egen hand snart giöra henne fri.

ANGANTYR.

Så trotsar hon så hårt? Hon skal då snart förnimma,
 Hwad oråd hon sig giordt, då hon ser wårjor glimma;
 Och när man blås alarm

HEIDREK.

Min Herre lyd mitt råd,
 Betänck Er wål förut och fly slikt öfwerdåd.
 Mig tyckes om J ej med fog Prinsessan låckar,
 Knappt lår J henne få med det J hotar, påckar.

ANGANTYR.

Mitt upfåt skal gå fram?

HEIDREK.

Jag tror hos henne fins
 Ett rätt så ådelt mod, som hos Er tappre Prints.
 Hon låter sig, tror jag, til kiärlek aldrig truga.

ANGANTYR.

Du wil wift at jag då för henne mig skal buga?
 Ach nej, tro aldrig det, hon skal få niga för.

HEIDREK.

Men wackta dock Er frågd och namn, ehwad J gör.
 Tånck hwad för hielte-wärck at segra på en qwinna?
 Hwad mer, skiönt ån med swård J henne skulle winna,

När hon ej älskar Er?

ANGANTYR.

Stor sak den ed jag gjort,
När jag på Bolmsö war, den måste ju gå fort?
Jag will ej höra mer, gör Heidrek hwad jag säger,
Du måste skyndsamt gå ned til de minas läger,
Befall at alt i skick, i full Mondering står,
Och war snart här igen, men jag til Edla går.
Jag wil ännu an gång ett strek begynna spela.

Scena 6.

ANGANTYR, EDLA.

EDLA.

Jag kan ei wäl förstå hwad Ingeborg lär fela,
At hon ej kommer ån: Men tänck se Angantyr,

ANGANTYR.

Min Fröken skal jag tro det hon min åsyn flyr?

EDLA.

Jag mente det jag här skull min Prinsessa råka.

ANGANTYR.

Men wänta dock, jag ber, låt oss en stund få språka.

Jag har tilförne ej det stora nöjet fått,

Skönt än jag länge nog i detta hofwet gått,

At uti ensamhet med er min Edla tala,

Er åsyn tyckes mig uti min sorg hugswala:

Jag känner grant Er Bror, som är i detta hof

Mig är ock wäl bekant en Haralds hieltelof.

Men har hon fler, än an?

EDLA.

Min Prints jag äger twänne

ANGANTYR.

Då äger han nog frågd, om han är lik med denne;

Jag frögdas Er at se, j äger likhet stor,

Min Edla, tyckes mig, med Drottningen min Mor,

Er

Er ögon synas mig min moders afbild föra.

Min Prints, han tåckes mig för mycken heder giöra.

Här är Portrait wid hand, min Fröken se

Jag wördar *Hon wil ge det tillbaka.*

En liten äreskänck

Jag wil dä denna skänck til Printsens minne bära;

En slik frikostighet ar owan.

Det är blott förebud til mycket mera godt.

Emor förmodan jag med nåd bemötter blifwit,

Jag har den ej förtient.

Sakta *Nu är mäst spelet drifwit;*

Nu drar jag larfwen af. J gier mig mycket mer

ån jag er gifwa kan, der J mig hielp betar.

J wet jag budit til at Ingeborg mig fästa,

Ty äskar jag er hielp til er Prinsessas bästa;

Såg, hwar til tienar dock den kiärlek som hon drar

Til Oddur; en person, som intet rike har?

En Printz som ringa frågd och ringa wilkor äger;

Jag känner knapt hans namn, min Edla ja jag säger,

Wor' jag Prinsessans Far skul jag snart forska ut

Så mistränkt kiärleks-eld, och derpå giöra slut.

Ach tillåt mig, jag er min egen moder kallar;

Jär den dämpa kan det blod som i mig swallar,

J kan

J kan Prinsessan rå at låta älska sig,
 J kan Prinsessan rå at hon ock älskar mig.
 Hwad felas på mitt stånd, som henne ej behager,
 At hon en simpel prints en konung föredrager?
 Hwad fins hos Oddur tro, det hon hos mig ej ser?
 Ell' monn från himlen hon sig Gudar väntar ner?
 Jag undrar hwi hon sielf sin dårskap icke lastar.

EDLA.

Prints, Er frikostighet en rådnad på mig kastar,
 Jag tyks mig vara kiöpt, skönt än jag finner wäl,
 At til alt hwad jag gör jag åger fulla skiäl.
 Ju trögre blir min hielp ju mera j mig skänker.
 Men Prints en Ingeborg år icke den j tänker;
 Hwad år det som j mig om Oddur hafwer sagt?
 Ach Prints, ach j far will; ej har hon honom lagt
 Så hårt uppå sin siäl

ANGANTYR.

Jag undrar, låt mig höra,
 Ho mer än Oddur kan förtrollad henne göra;
 Ack säg dock, ach se nu, jag långtar, dröj dock ej,
 Mins hwad J lofwat mig, ach hiertans Edla såj.

EDLA.

Jag må wäl blekna bort, jag må wäl twesint dröja,
 Som går at öppna er en lak mig nekas röja;
 Men dock kwid år det mer, en Hialmars bild det år,
 Som hon med sådan wård uti sitt hierta bår.

ANGANTYR.

Ach himmel! hwad jag hör en Hialmar

EDLA.

Stig tillbaka,
 Prinsessan kommer här: jag skal det ej förfaka,
 At wid en bättre tid berättat eder alt,
 Hwad min Prinsessa mig i tyfthet anbefalt.

Scena

Scena 7.

EDLA, INGEBORG.

INGEBORG.

Jag har rätt länge sökt at dig allena finna,
 Och undrar mycket hur dit tålmod kan hinna,
 At stå med Angantyr så länge som du gör:
 En så förhatlig Prints som han.

EDLA.

Prinsessan bör

Dock ej så hastig dom om denne Printsen fälla:
 Der lyser mera dygd,

INGEBORG.

Men när skal refan gälla?

När will han fara hän

EDLA.

Jo jo han blir wäl här,
 Han far ej bort för'n han först öfwerwunnen är.

Hans kiärleks raseri lär ej så lindrigt stana,
 Förr än han med sitt swärd sig öppen wåg fådt bana,
 Dit hwart hans tanke wil.

Scena 8.

INGE, INGEBORG, EDLA.

INGE.

Jag har det ren förspordt,
 Hwad swar J Printsen gaf, det war ej artigt giordt.
 Han lär med kraftigt swärd den swåra nefan hämnä,
 At J hans tilbud will så spotskt och wårdsloft lämna,
 Jag känner Angantyr, jag har hans hierta sedt,
 Jag har ock honom ren båd hand och bifall gedt.
 Wil J er faders ord då platt til wäder giöra?
 Tror J det edert nej min krona kan förstöra?
 Ell' är det eder lust at mig olycklig se?

INGEBORG.

Jag kan dock denne Prints mitt hierta aldrig ge;
 En An-

En Angantyr må bli uti sitt fulla wårde,
 Det war dock fåfångt när han Ingeborg begårde,
 Jag flyr hans åsyn blott, ån mer hans bånd

INGE.

INGEBORG. Hwi så?
 Ty jag kan ingen smak för något wildiur få.

INGE.

J har dock icke bordt hans bud så spotskt beswara.

INGEBORG.

Mot den som spotsker är får man ock spotsker wara.
 Hans rike mackt och mod det giör mig ingen sorg,
 Ty är han Angantyr, så är jag Ingeborg.
 Den stolte Printzen wil, det jag skal honom fira,
 Men Jag är icke såld blott för en konglig spira.
 Min frihet är mig kiär.

INGE.

Men kiära Dotter märck
 At Kungars giftermål är aldrig frihets wårck,
 Folk neder om wårt stånd det må sin frihet åga,
 Och om sitt giftermål til råds sitt hierta fråga.
 Det lysas i sitt wal utaf sin kiärleks-bloff,
 Men denna liuflighet den är förnekad ofs.
 En konung har sig sielf ej i sitt eget wårde,
 Wårt rike åger ofs, skönt ån det lifwet gånge.
 Wi få ej gifta ofs blott til ett tidsfördrif,
 Af Kungars giftermål stå många menskiors lif,
 Den Man som måst förmår wår Krona at befåsta,
 Den samme måste J Er räkna för den bästa;
 Den kärlek som en tron för god och giltig tål
 är mer två rikens ån två hiertans giftermål.
 Om Himlen mig förunt, at flera döttrar åga,
 ån Er min Ingeborg, då skulle J wål säga,
 Det jag mer affickt har uppå mig sielf ån Er,
 Ty uti sådant fall wet man wål huru skier.

Jag

Jag wet at Kungar plå dem med sin döttrar binda,
Hwars ögon de ha lust, med wänskaps sken förblinda.

De ges som skänker bort, blött, til at blidka den,
Som man i wissa mål behöfwer til sin Wän.

Men J som endast är den efter mina dagar,
Skal denne Spiran få, der himlen så behagar,

J må ock såkert tro, at som Er Kung, Er Far,
Jag af alt hierta del i eder lycka tar:

Ty må J på min tro och kiärlek aldrig twika:

Jag wet så skicka mig, at på en gång tillika;

Mitt Rikes lycka med Er lycka främjas kan;

Det sker då bäst när i får Angantyr til man.

Ty låt, min Ingeborg, mig denna gången råda:

J kan ej saken sielf på rätta sidan skåda;

J wet hwad swager fot den tron nu står uppå,

Den J, sen jag är död, skal sielf bestiga få.

Såg mig, hwad har J dock om Angantyr at klaga?

Hwad fins hos denne Prints, som er ej kan behaga?

Han älskar er ju högt, jag läser i hans bröst,

At Edert nej och ja det är hans we och tröst.

Han är ju eder lik i makt, i stånd, i åra,

Hwad will J Ingeborg, hwad kan J mer begiära?

Nog har han dygd och frägd at ålska er person;

J får ej blott en Prints, J får en Kunga-tron.

Hur nödigt riket har en sådan wänskap winna,

Och hållt i denna tid, det kan J sielf ju finna:

Men sen wår makt med hans så hårt förknippad är,

Ho blir som icke då wårt wälde frukta lår?

Då skal han hielpa oss wårt Rikes förmon söka,

Då kunna wi wår makt med hans makt widt föröka,

Och J min Ingeborg får twenne Kronor sen,

Der J dock annars ej kan årfwa fler än en.

Men om wi skulle oss i fält med honom wåga,

Mon wi wäl åga folk? mon wi wäl ha förmåga?

E

Hwem

Hvem skulle träffa wål en så förliktig man,
 Som uti dylikt fall kund laken föra an.
 Jag går nu wid min graf, min arin är swag och tungert,
 Och saknar måst den mårg, han had då han war ungers.
 Ty lät beweka Er. *INGEBORG.*

Ach lämna luffte Far,
 Ert Rike och Er sielf til Gudarnas förswar;
 Den Kronan de er giedt, lät dem och den förswara.
 Hur skulle himlen Er så oblid kunna wara,
 Och åter ta igen, hwad han er en gång skänkt,
 Kan en så neslig sak om himlen warda tänkt?
 Nej tro det himlen stads Er krona lär befälta,
 Ehuru Angantyr skull henne bryta fresta,
 Och hata ej ett blod, som af er runnit är:
 Förfolg ej Ingeborg om hon er synes kiär;
 Men skal jag offrad bli, at ödets lag beweka;
 Så lät mig först få dö, då will jag intet neka,
 Låt mig ett offer bli at blidka Himlens makt,
 Då på ett altare mitt hierta blifwer lagt.
 Ach ja min hiertans Far, tag, tag man detta lifwet;
 Jag skänker er igen hwad i mig förr har gifwet;
 War säker at mitt lif skal lukta Himlen wål;
 Han lär betala rikt ett offer af min själ.
 Jag råder Er, min Far med detta offret hafta,
 Men aldrig må I mig för denne tigren kasta,
 För detta Lejon-gap; Jag menar Angantyr,
 Ach hålt Er egen blod dock något mera dyr.

INGE.

Der mildhet ej får rum, der får man hårdhet öfwa:
 Fast hiertat wor af stål skall jag det miuka pröfwa.
 Nu kommer Printsens hit, men trots er wisa twär,
 Då skal J röna snart at jag er Konung är.

Scena 9.

ANGANTYR, INGE, INGEBORG.

ANGANTYR.

MIN wån, här är min hand, här gifwes Er en krona,
INGE.

Jag skiöter fögo om så präktig hufwudbona,
Min dygd min Krona är.

ANGANTYR.

Föraktar Hon min skänkt!

Han ser min mening wäl.

INGEBORG.

ANGANTYR.

Ach koga Himmel tänck!

INGEBORG.

Men Herre hämna Er, jag har förtient er galla,
Jag har förtient ert straff, jag har förtient at falla,
Som är så blind så hård, at jag ej älskar Er,
Jag tillfår at deri Er mycken orätt sker.
Se här, här är mitt bröst, stöt swerdet i mitt hierta;
Och straffa så mitt fel, och sluta så min smärta,
Och håll det ej för skam at slå en Mö ihjäl;
Ty wet här finnes mod i denna Qwinnans Siäl.

ANGANTYR.

Men wil hon intet sig med godo låta täma?
Kan jag på intet sätt til kiärlek Er beqwäma?
Ho wet hwad tiden giör, sen wi först gifte bli,
Tör hon wäl efter hand sin egen dårskap si.
Prinseffa hon skal få alt hwad dess siäl behagar,
Först hon förnögd med mig wil lefwa sina dagar:
Med tusend luthlighet skal tiden giöras kort.

INGEBORG.

Ach dräp mig eller gak ifrån min åsyn bort.

ANGANTYR.

Men bör jag lida det en Mö mig drifftar snåsa?

INGEBORG.

Ju mindre winner J ju mer J börjar giäsa.

INGE.

Har hon så snart förglömt de ord jag sade sist,
Ell har hon för sin Far all wördnad redan mist?

Det är ej åt jag er mitt öra mera länara.

Ja hör J huru jag alt jämt ert straff förtienar?
Hwi straffar J mig ej?

Scena io.

INGE, INGEORG, Wakt.

Hör Wakt kom hit, war snar,

Och för Printsessan bort.

INGEBORG.

Ach en Tyrannisk Far!

Tredie Acten.

Scena i.

HIALMAR, ODDUR.

Ach Oddur se din wän.

ODDUR.

Ach Hialmar se din Maka.

Jag offrar himlen tack, som dig har fört tillbaka:
Du kommer hit igen at pröfwa Inges harm,
Men Prints,

HIALMAR.

ån är min blod i mina ådror warm.

ån åger denna hand sin mærg, mitt swärd sin wana,
Mitt bröst sit hierta qwar, det skal mig wågen bana
Til årans högsta klint, skönt at Kung Inges hot,
Och hela werldens makt de stodo mig emot.

ODDUR.

Men hielte såg mig dock, hur du från havvets wrede
Blef frälst, sen du derå och Harald skepsbrott lede:
Jag har er fara hört, jag har re'n sörgt din nöd,

Men

Men aldrum äst det jag ej hämnas kund' din död
 Om den har varit så som jag nu nyss fick höra.
 Jag trodde aldrig, det naturen skull' förstöra
 Så snart en Hielt, den Han med sådan möda gjort.

HIALMAR.

Här är ej läglig tid ell' rum på denna ort;
 Jag wil en annan gång alt sådant dig berätta:
 Låt oss med fåfängt tal ej tiden nu försätta:
 Men såg mig huru alt i detta Hofwet går;
 Du wet at der uppå mitt lif, min lycka står.

ODDIR.

Här är en wärre tid än du dig lär inbilla,
 än jag beskrifwat Kan,

HIALMAR.

Men när Prinsessan illa?

ODDIR.

Just henne saken rör, här är en Arngrims Son,
 Som håftigt wisar sig om hennes kärlek mon.
 Han äger Kungens Ja ock Rådets fulla wlj: ja:
 Prinsessan står emot, men nödgas dock at gilja.
 Han trugar med sin makt, ock Kungen med sit hot;
 Hon står med Hielte-dygd alt deras wäld emot.
 Kung Inge lät i harm nu nyligt henne fångsla;
 Men jag tog Henne ut, jag skal ock honom ångsla;
 Jag wil nu fara hem, om någon makt ock mod,
 än finnes qwar uti de Biarmers het blod,
 Wist lår då Sala kung af mig och dem få weta,
 Hwad det betyda will at så en Prints förtreta:
 Min hämd skal ända up til detta Slottet gå,
 Ej gråt, ej makt, ej bön skal hos mig nåd förnä.
 Men först bör Arngrims Son få detta swerdet känna,
 Jag wil i enwigs-kamp med honom bälte spånna,
 Hans hierta dränkas skal uti hans egen blod;
 Jag långtar, ja jag går

Scena.

Scena 2.

HIALMAR.

Jag ej hans tal förstod.

Hwad det betydja will at så en Prince förereta,
 Hwad är som Oddun kan til desse orden reta?
 Han wredgas, ropar hämd och hastar mig ifrå
 At frelsa Ingeborg, och i ett enwig gå
 Mon blott en Hielte Dygd den wredes-lågan tänder,
 Och drifwer honom til det Han nu har för händer?
 Nej, nej, der lyfte mer än blot ett ädelt mod,
 Der sågs en kiärleks-eld, som koka lår Hans blod.
 Han ålskar Ingeborg, det kan jag nog samt finna:
 Men mon han hennes gunst från mig har kunnat winna?
 Han stälte sig så wils; Han talte rätt bekant:
 Ho wet hwad ändring sker; men nej, det är ej sant.
 Jag som på alla haf kring wida werlden forit,
 Och nu så långlig tid från hennes ögon warit,
 Har kunnat glömden bli; men nej det kan ej skie,
 Hur kan en Ingeborg så trolös sig bete?
 Hon som mig kiärlek swor; nej Hialmar du bör plikta,
 Som låter så dit hopp om hennes trohet swikta.
 Alt hwad på jorden fins förwandling undergår
 Förutan Ingeborg; et berg orörligt står,
 Meri hennes dygd långt mer

Scena 3.

INGEBORG, HIALMAR EDLA.

INGEBORG.

Dånar af häftig glädje då hon ser Hialmar, och faller emot Edla.

A h, ach hwad får jag skåda!

HIALMAR

Men Hialmar styrck dig nu, hwad wil dig detta båda?
 Hon tycks min ögon fly, hon dånar, faller ner,
 Det första ögnblek, hon sin trogne Hialmar ser.

Min

Min ankomst synes mig all hennes so förföra:
 Och hennes samwet lär nu henne plåga giöra.
 Så har då Oddur skiäl? men skulle jag wäl tro,
 At sådant Hierta kund i detta bröstet bo.
 Och at den mun som förr mit namn så gärna nämde
 Skal ledas nu derwid: min åsikt henne klämde,
 Jag mot förmodan kom, hon har ej wäntat mig,
 Ty kunde hennes Siäl för harm ej berja sig;
 Nej nej det kan ej ske, min tanke mig bedrager;
 Ho wet, ach nej, men dock, min kiärlek gör mig swager.
 Nu lefwer hon igen: at Hialmar til beswär,
 För Ingeborg, hwi sker at han står längre hår?
 Hwi går han icke bort?

INGEBORG.

Ach Hialmar!

HIALMAR.

Ach Prinsessa!

Det gör mig ont at jag Ert Hierta så skal präfla,
 Min skuld är det ej så, som icke hafwets mer,
 Som skänkte mig mitt lif, at i mig åter ser.
 Men gör nu sielf med mig hwad böljen icke gjorde,
 Tag det som ingen Hielt ifrån mig taga torde,
 Mitt lif som Er är ledt.

INGEBORG.

Ach Hialmar lefwer du?

Du är af himlen skiänkt min dygd at frålsa nu;
 Här ser du Ingeborg: Din Ingeborg, min Hielte.

sakta

HIALMAR.

Det war dock icke så som du dig förestälte
 Trolöse Hialmar, ach jag är ej wärd Er nåd.

INGEBORG.

Min Hialmar straffa dock mitt stora öfwerdåd.

HIALMAR.

Som har Er trohet dierfts nu nys i twifwel kalla,

INGE.

INGEBORG.

At jag en Oddur dierfts min frälsning anbefalla.

HIALMAR.

Som látit Er min hielp så lakna i Er nöd!

INGEBORG.

At ej dräpte mig, straxt rycktet af din död,
För mina öron kom

HIALMAR.

Men är den förr ej funnen,

Så fins han nu dess mer, nu är jag återwunnen,
Nu ät det Swärdet här, som endast bör och skal,
Förlossa Ingeborg, från hennes ängslan all.

Har Arngrims son tils nu undsluppit armen denna,
Skal han utaf dess mærg nu dubbel wärkan kiänna.
Jag wet hur saken står och går at återta
Af Oddur ett beröm, det ensam jag bör ha.

INGEBORG.

Min Hialmar, ach dit lif, men tänk han vill ej höra,
Jag skal dock biuda til

Scena 4.

EDLA, ANGANTYR.

EDLA.

Prints, hwad är ofs at giöra?

Tänk nu är Hialmar här; nu kan ej annat ske,
än at med wälde ta, hwad hon er ej wil ge.

Alt hopp är nu förbi, at henne öfwertala,
Ej eller är här tid, at här med mer förhala,
Besök er flotta snart och laga resan til,

Jag alt emidlertid här uppe skiöta wil.

Sänd hit bewäpnat folk, som wäld på borgen giöra,

Och ned til edra skiopp Prinsessan med sig föra;

Men alt bör ske i hast, at ingen vetat får;

Jag håller alt tilhands, gack skyndsamt Prints.

ANGANTYR.

Jag går.

Fierde

Fierde Acten.

SCENA I.

ANGANTYR.

MEn mon hon mig bedrog? hon som nog hierta äger,
 At uppenbara mig, hwad deff Prinsessa säger,
 Kan ock nog hierta ha, at wara falsk mot mig;
 Ho år du Angantyr, som intet hämnar dig?
 Ej år du Arngrim's son; ach nej, om du det wore,
 Du då på denna borg, snart straffand händer bore;
 Du had då redan stadt och land och slott förstört,
 Och Inge af sin tron, ja ur sitt rike kört.
 Nej, nei du år en dwärg, en wekling, och en nesa
 För all din höga ätt, som hit har welat resa,
 Blott til at kufwad bli: -- Min arm nu lyftas lår:
 Nu wäxer wreden mig; nu wet jag hwem jag år.
 Nu år jag Arngrim's Son; nu skal jag otron straffa:
 Jag med en otaksam ej mer wil ha at skaffa;
 Och Ingeborg, som mig så mycken oro giordt,
 Hwi har hon icke ren en kraft af wreden sport?
 Jag swär hon känna skal, hur hon mitt hierta plågat:
 Hon skal umgälla få, det hon så nesligt wågat
 At neka mig sitt band. Men ach, hwart far min harm?
 Hwart rasar nu mitt tal? hwart syftar mitt alarm?
 Jag år ju en tyrann, som den förfölja tänker,
 Hwars minsta ögne-strål, min siäl alt nöje skänker?
 Ty plågas Ingeborg, då quäljes Angantyr.
 Ach! ach! hwad tanke-qwal mitt spånde hufwud bryr!
 Jag ålskar en person, och hatar den tillika;
 Min åra och min eld, ge ej hwarandra wika;
 Min kärlek skal dock rå, -- nej, nej min åra bör
 Mig skattas högst af alt, ehwad jag tänker, giör.
 Den bör ju såttas främst, den bör ju aldrig swikas:
 Och kan min kärlek med min åra ej förlikas,
 Då bör den släckas ut; ach nej, ach jo, ach nej!

Hwad synes dig min själ, hwad skal jag göra, sä?
 Har jag ej länge nog mot hennes kärighet tegat?
 Har ej min heder nog i kärleks-bojor legat?
 Skal jag ej göras fri? jo rätt med Inges blod,
 Och med hans Dotters lif skal saken göras god.
 Men hwad har Inge sagt? Han är ej obenågen,
 Han om mitt giftermål har warit nog förlågen:
 Han gör alt hwad han kan, han har ju ingen del,
 Som jag wål kan förstå, uti sin Dotters fel?
 Wål an, så wil jag då, åt henne lönen gifwa:
 All hennes hemlighet skal uppenbarad blifwa,
 Den Edla mig har sagt: jag skal befästa mig,
 Och på Prinsessans Namn i löndom föra Krig.
 Jag gjort wil i hast, men wreden hos mig brinner.

Scena 2.

ANGANTYR, HEIDREK.

HEIDREK.

Hwi skier at Printsén jag så gånkska retad finner?
 Här är ej säker Ort; J wågar på Er makt
 För mycket kiära Prints, lät Er dock blifwa sagt,
 At här Ert dyra Lif i öppen fara swåfwar,
 Det är oss mera kiärt,

ANGANTYR.

Men menar du jag bår war?

HEIDREK.

Ach nej, det wet jag nog, det hierta som har stått,
 Så många dötar mot, det kan ej bårwa brått.
 Men här går Folk omkring, som icke bör få weta.
 Det ringste utaf det Er hierta kan förtreta:
 Ty gäck til Edra Skiepp, der har i frihet til
 At harmas som Er tyks, ock vredgas hur i villi.
 Men hållt skull' jag Er rå at detta riket lämna,
 Som

ANGANTYR.

Tig, du har ej lof ett enda ord at nämna,

Jag

Jag vill bli den jag är, jag går til Skeppen ner,
 Blif du i hafwet qwar, och akta hwad här skier.
 Jag tror hon skal få nog.

Scena 3.

EDLA, HEIDREK.

MEN säg hwad Printsens fattas?
 Han gifte sig med en fattig flicka.

Hwar stund, hwart ögnableck, för oss bör dyrbart skattas,
 Och han förfummade dock at komma som han sagt:

Jag har uti wårt slott alt i sin ordning bragt.

Men han förgäflit har det slut han med mig gjorde?

Jag undrar. HEIDREK.

Han har gjort, alt hwad han göra borde,

Han fände folk hit upp, men Hjalmar har dem mött,

Och med ett mordiskt swärd dem ned til jorden stött.

De få som blefwo qwar, straxt ned til skeppen flydde,

Och Printsens ångrar sig at han det rådet lydde,

Han twiflar om en tro.

EDLA.

Men hiertans Heidrek säj,

Hwad lär han göra nu?

HEIDREK,

Min san det wet jag ej.

Han gick til Skeppen ner i ganska bistert sinne,

Och mig befallning gaf, at bli i Slottet inne.

EDLA.

Jag räds han röjer mig, jag börjar häpen bli.

Scena 4.

INGE, EDLA, HEIDREK.

Hör Edla skal jag ej min Dotter snart få si?

Ell' är Hon nu så stält, at Hon sin Far ej wårdar,

Sen Oddur Henne tog från mina fångsle-gårdar

Emot min lofwen ut? Han har ån icke fått,
 Hwad Han förtient för det Han sig wäl understått.
 Jag har tre gånger ren Prinseffan låtit kalla;
 Endera skal Hon mig, ell' Henne jag befalla.
 Hwad sinne har Hon nu, ell' wet du hwad Hon gör?

EDLA.

Hon är den samma ån, som Hon har varit för.

INGE.

Så har den hårdhet jag mot Hennes hårdhet brukat,
 Min Dotters hierta ån det ringste icke miukat?
 Så står Hon lika fast uti sitt öfwerdåd,
 At fåtja sig emot båd' mig och alt mitt råd.
 Hwad utwäg skal jag ta, som Oddurs minne släcker?
 Jag ser, så länge det hos den Prinseffan räcker,
 Så länge blir Hon hård; - - Men se hwar Harald är,
 Jag undrar hwad han will.

Scena 5.

HARALD, EDLA, INGE.

HARALD.
 Ett bref jag til Er bår.

Det blef nu nylig af en obekant mig gifwit,
 Mig tyktes märka straxt at Angantyr det skrifwit.

INGE tar Brefsret och läser.

ER Dotter är ej wård, det wil jag Er berätta;
 At man på Bolmsö Tron med mig skal Henne sätta,
 Sen på så hemligt wis Hon Hialmar haft til Wån.
 Nu far jag bår ifrån, men kommer god igen.

HARALD.

Haft Hialmar, skrifwer han.

INGE.

At hon mig otillsport - -

EDLA.

Ach höga himlar, ach, hur illa jag har giordt?

INGE.

At hon mig otillsport dierfts den sitt hierta dela,

Som Riksfens fiend är, Hon hjälper Honom spela,
 Kan jag nu väl förtå, emot sin egen Far;
 Ach at en Dotter dock så föga samvet har!
 Men både sku de få min wredes heta rōna,
 Jag skal båd' Hialmars trots och Ingborgs otro lōna:
 Gack Edla för dem hit.

EDLA.

Ach länd dock dit en an,
 Min Konung

INGE.

Harald vis at du dig skynda kan?

EDLA.

Jag är ej mera wård Prinsessans ögon skada,
 Sen jag så utan blygd har Henne dierfts förråda.
 Nu har jag wål bestält: ach swaga qwinno kön,
 Hur' du förwiaras kan: men Konung gif mig lön.
 Ja lät den straffad bli, som så från dygden wikit,
 Och på så mordiskt sätt Er egen Dotter swikit.
 Prinsessan har ej skuld, tro mine sidste ord,
 Tro den bekännelse, som nu af mig blir giord.
 Hon älskar, det är sant, med rena kärleks lågar,
 Och den bör straffad bli, som annat såja wågar:
 Hon hafwer Hialmar kär, men med en dygdig siäl:
 Nu steltnar mig min blod, nog sagt, min Kung farwål.

Scena 6.

INGEBORG, INGE, HIALMAR HEIDREK.

INGEBORG.

Här kommer Ingeborg och faller för Er neder:
 Hon kommer ej som förr til at bedraga Edér?
 Hon öpnar nu sitt bröst, och kastar, som J ser,
 Sitt hierta med des fel för Edra fötter ner.
 Min Far, det är alt sant, hvad Angantyr har skrifvit,
 At Hialmar älskar mig, och at han älskad blifvit.
 Af Ingeborg igen; men vet min tappre Far,

At all vår vänskap dygd til grund och fäste har.
 Det Edla vittna kan, om Eder så behagar;
 Men denne hemlighet, är ej af någta dagar.
 Det åro många år förflutne sedan han,
 Wårt öde til behag, mitt första tycke van.
 J vet at Hialmar är den störste Helt på jorden;
 J vet at jämte mig Han här är allred vordent;
 Hur skal jag annat väl, än Honom hiertat gie,
 I hvilcken jag mig tycks min like endast fe?
 Så at jag finner mig alsintet deri felat,
 At jag med denna Printz ett kärligt hierta delat,
 När Himlen sielf så vill, som ofs så like giordt;
 Men det är blott mitt fel, at jag En sämt bondt.
 Så straffa då mitt brott; jag väntar på Er ifver;
 Gör med mig hvad J vill, blott J mig Hialmar gifver.
 Ock skal jag dödad bli, så lät mig dödas hans,
 Men lös ej up en knut, som i min barndom bans.
 Ja stöt mig från Er tron, lät mig ej riket ärfva;
 Min Hialmar kan mig sielf, en Konglig tron förvärfva;
 Kung, ära, slott och makt jag i mitt sinne bär,
 Och med min Hialmar nögd i lägsta koja är.
 Skull J väl skilja två utaf så lika sinne?
 Jag älskar honom med min Moders goda minne,
 Hon var den första, som den kärleks-lågan tändt,
 Som sen i många åhr mitt hierta hemligt brändt.
 Hon sade mig en gång; *Mins Ingeborg min wilja,*
Din Dygd från Hialmars Dygd den bör du aldrig skilja;
Han bör i genom dig den Kronan åter få,
Som genom Odens wåld blef Honom tagen frå.
 Wi straxt på Hennes ord en ewig vänskap svoro:
 Det var då medan vi än både unge voro:
 Sen har vår kärlek ökts och växt med våra år,
 At den nu fast som berg i hiertat rotad står.
 Så lefde vi vår tid med ro och mycket nöje;

Alt var då idel lust, alt var då lek och löje;
 Wår vänskap hade flod och värn utaf min Mor;
 Och Hialmar gjorde sig blind alla Hierta stor.
 Men ödet som ofö då för mycket nöjde tyckte,
 Bröt af all ro, då det min Moders öga lyckte,
 Jag röres i min blod, jag blif än warm, än kall,
 Då jag mig minner på ett sådant olycks fall,
 Nu fick wår eld ej mer sig utom hiertat sprida;
 Där har han döljis måst, där har han sen måst bida;
 Den lilla frihet han förut i talet fick,
 Den blef nu inskänckt til en hemlig wink och blick.
 Jag swår dock wid den blod, som från min stam har runnit,
 Ja wid de segrar mång, min kära Hialmar wunnit!
 Jag swår wid Jofurs makt och wid den blix han för,
 At Hialmar ej uti mitt sinne nånsin dör;
 För'n denna mund blir tyft, som nu så driftigt talar;
 För än en ewig köld mitt heta hierta swalar;
 För'n en ändlig natt mitt öga trycker til;
 För'n jag förglömmit mig self.

INGE.

Men säg ehwad J will,
 J har dock älskat den, som mig har welat stielpa,
 Som har Er Far förfölgt, at sig på Tronen hielpa,
 Långt derifrån at jag nu skal åtskilja Er,
 Jag med en ewig knut will Eder håsta mer.
 J som i lifwet Er så kärligt welat para,
 J må ej frå hwaran i döden skilde wara.

HIALMAR.

Ach Kung det är ju jag, som ensam straffas bör?
 Mitt hierta lider ej, at Hon öskydigt dör.
 Jag har Er Ingeborg til kärlek sökt at reta,
 Och önskat wägen få til Hennes hierta weta:
 Hon har ej älskat mig så högt som J wäl tror.
 Wet at på Hennes lif Ert Rikes wäl beror.
 Giut ej ett dygdigt blods men om er hand wil hämnas,

Bör

Bör jag men icke Hon Er wrede underlämnas;
 Jag, jag är den som har Prinsessan ständigt bedt,
 At Hon mig då och då ett nådigt öga gedd.
 Hon äger ingen skuld; Hon har mig sökt at wäja,
 Jag har des Dygd förfölet.

INGEBORG.

Min Prints hwad wil J säga?
 Har jag ej älskat Er? har jag Er kärlek flytt?
 Twärt om, jag är den Er, med kärlek ständigt brydd.
 J äger ingen skuld: men jag bör straffad blifwa,
 Jag för min ötro bör min Far betalning gifwa.

INGE står tyst en stund.

Jag märker at Er Dygd uppå min wrede rår:
 Stig, stig min Dotter upp och tag den skänk du får:
 Tag denne Hieltens hand, den du så troget wördar;
 Hans Dygd en blygsamhet uppå min ifwer bördar:
 Jag ångrar hwad jag sagt: kom Hjalmar blif min wän,
 J skal med Ingeborg Er Krona få igen.
 Lef wäl förente två och öka nu Er låga,
 Jag skal ej qwäfwä den.

HIALMAR.

Men Konung skal jag wäga
 At tro hwad J nu sagt?

INGE.

Wid denne borg jag swär,
 Och wid mitt eget lif, at det min mening är.
 Nu må J tro min ord.

HIALMAR.

Så ser jag at Ert sinne,
 Det hyser mera Dygd, än jag trodt bo der inne.
 Wäl an så skal ock J få spörja hwad min hand,
 Kan til Ert gagn förmå, at freda Edert Land,
 At fälsta Eder Tron, at styrcka Eder Kron;
 Jag skal för Edert lif mitt eget aldrig skona.
 J skal få känna den, som J så illa trodt,
 Och se hwad tro der bor, der J ment ötro bodt.

Men

Men Heidrek gå du ned och båda hwad jag säger;
 Om Arngrims Son nå't mod ell' något hierta äger,
 Då lår han möta mig straxt ned på Borgen här,
 Men gör han det ock ej, han hwars mans niding är.
 Jag straffa bör hans fel, men jag det har i minne;
 Säg honom at här bor den rätta Hialmar inne.
 Han skal få nåpft för det han en Prinsessas dygd,
 Så groft förklerna dierfts och swårta utan blygd.
 Löp fort, säg hwad du hört.

Scena 7.

HARALD, INGEBORG, INGE, HIALMAR.

INGEBORG.

Men sedan lyckan welat
 Sin ynnest wisa mig, den mig så länge felat,
 Så åskar ock min Dygd, at äfwen nåd bete,
 Och Edla hwad hon giordt ostraffat efterge-

HARALD.

Det är alt ren förfent.

INGEBORG.

Hur då?

HARALD.

Hon har sig straffat.

INGEBORG.

Hwad hör jag?

HARALD.

Med en datt, den Eion i löndom skaffat,
 Slöt Hon sitt usla lif: och sad' i det Hon dog;
 Tag Edla, du som så en menlös Dygd bedrog,
 Tag denna död emot, och ödets wilja wörda:
 O at jag jämte mig, mitt minne kunde mörda;
 Men ach, det måste bli mig til en nesa qwar;
 Jag skal dock straffa det jag i mitt wälde har.
 Si så blir otro lönt. Och wid hon detta sade,
 Hon in til dattens spets sitt bröst med iswer lade:

Hon fälde sig så nid och stack sig sielf ihjäl.

Jag förger hennes död; men låt oss gå likwäl,
Hon torde än ha lif.

Scena 8.

ODDUR, HIALMAR.

ODDUR.
MEN Hialmar kan du finnas,

Så falsk emot din wån? ell' lär du mer ej minnas,
Den wänskep du mig swor, skönt du mig älska lots,
Har du dock kommit nu, blott mig at biuda trots.

Printz wet dock at jag kan på denna tiding lita,
Den skal om dig så tåks, snart wänskeps knuten slita,
Och hämna min förtret.

HIALMAR.

Betänk dig hwad du gör,
Och säg mig hwad jag giordt, som dig så nära rör?

ODDUR.

Liksom han wiste ej Prints fråga blott Ert hierta,
Hwad som der gläder Er, det är som mig gör smärta;
At en som nämnas wil min fosterbror, min wån,
Skal kunna ur min famn så skamlöst rycka den,
Som af mig älskad är, som älskar mig tillbaka;
Och han wil icke nu sit eget fel bejaka;
Han kåns ej wid sig sielf. At henne från mig ta,
Det syns ej honom nog, han wil mig ock bedra.
Förr skal min Hielte-blod ditt tappre Svård besläcka,
Ell' skal ock denna hand din Hielte-lefnad stäcka,
än jag den nesan tål.

HIALMAR.

Min wån gif tolamad,
Hur' skulle Hialmars Svård bli varmt af Oddurs blod?

ODDUR.

Men Hialmar

HIAL-

HIALMAR.
Aldrig kan vår vänskap här på jorden
Bli rubbad.

ODDUR.

När den ren af dig är rubbad vorden.
än låds han ej förstå

HIALMAR.

Ach jo, jag vet dit verf,
Du älskar Ingeborg til mitt och ditt förderf.
Jag svår ock der uppå, at jag dig lycklig gorde,
Om faken stod hos mig.

ODDUR.

Men om jag fråga torde,
Hvars kärlek är väl älst? alt sen jag först kom hit,
Har jag hos Ingeborg gjordt all min högsta flit.
Jag har ju Kungens hand?

HIALMAR.

Men jag har Hennes hierta.

ODDUR.

Ach Hialmar återwänd at mer mig giöra smårta;
Jag har des hierta ågt, förn du det från mig tog,
Och med din wänskaps larf så nesligt mig bedrog.
Hon har ju städs mig så kärligt öga gifwit?
Men du har der emot af Henne batad blifwit.
Hon har ju endast mig sin frälsning anförtrodt?

HIALMAR.

Men du har aldrig sedt hwad i des hierta bodt.
Sin trohet har Hon mig från Angantyr bewarat,
Skönt än Hon förr än nu det ingen uppenbarat.
Min wän rår jag wål för at du dig sielf bedrog,
Och Hennes höflighet för kiärleks-tecken tog?
Långt för än jag for bort, långt för än du mig kände
Den heta kiärleks-eld båd' mig och Henna brände;
Ifrån wår barndoms tid har ödet ofs förent;
Det giör mig ondt min wän at du kom alt för sent.

G 2

ODDUR.

Men är det skialligt giordt, at sådan slak fördöja,
 För mig som är din wän? jag wil då lej fullfölja,
 Den rätt jag tycks mig ha; Din Dygd är mig förwär,
 Den är mig alt för hög, och på min wänskap rår.
 Jag lämnar dig då alt.

HIALMAR.

Nej Oddur om jag kunde,
 Hur gierna jag dig hop med den Prinsessan bunde,
 Men ach!

ODDIR.

Så drög dock ej, men Hjalmar lät ofs gå,
 Du skal mot Angantyr mitt bistånd spörja få.
 Jag skal med honom slås, du bör at din Hieltinna,
 Ditt lif i aktning ta; jag skal dig Henne Winna.

HIALMAR.

Wi få wäl talas wid.

Femte Acten.

Scena I.

INGEBORG.

Min bön blef icke hörd,
 Han blef det ringste ej af mina tårar rörd.
 Ach grymme at du dock all kärlek så förgäter,
 Och ej ditt Hieltmod med min förmåga mäter:
 Är jag dock icke re'n nog plågad, pressad, tryckt?
 När ödet tycktes mig nyfs ifrån faran ryckt,
 Straxt snärs jag in igen; nyfs jag fått lof at lefwa,
 Straxt hägs mig på at dö; war fins wäl någon Skrefwa,
 Hwar fins wäl någon ort, der jag från werlden stängd,
 Får nöta för mig sielf min usla lefnads längd?
 Han gick ändå åstfad at sig i faran kasta;
 Han skul mot all min makt til detta enwig hasta.
 Ach! Ach med hwad begår, ach med hwad Hieltmod
 Lär icke Angantyr förspilla Hjalmars blod. Han

Han lär ej Hietelikt men som ett wildiur rafa;
 Ach Ingeborg du må förblotta tankan falla.
 Men Ivar kommer här, ett nytt mitt ängslans frö,
 Jag väntar af hans mund mitt lefwa eller dö.

Scena 2.

IVAR, INGEBORG.

INGEBORG.

Nå Ivar sag min dom.

IVAR.

Prinseffa war förnödger;

Den all Er oro giordt är re'n ur wägen rögder.

Er Hialmar segren har, och Arngrims Son är död;

Jag lop så snart han föll, at Er uti Er nöd

Så gladlig tidend' gie

INGEBORG.

O Himlar edert wälde;

Er dom rättferdig är, som detta wildiur fälde.

Så blir dock Dygden krönt; nu lönas Ingeborg

Med rågat nöjes mått för all sin forna sorg.

Så har du Himmel dock täckts til min trohet skåda,

Täckts se uppå min dygd, den man har welat tråda

Inunder föttren ner; Ja, Hialmar måste rå,

Emot hans wige hand kan ingen ting bestå.

Min Hieltes tappre swärd kan sielfwa döden döda;

Nu blir hans hiassa krönt, nu krönes ock hans möda.

Nu blir det bröstet lätt som förr har warit tungt;

Nu frögdar sig min siäl, nu blir mitt hierta lungt.

Men Oddur kommer sielf, ach! ach han syns bedröfwad,

Hans anlet syns mig blekt; Jag blir mitt hopp beröfwad:

Jag håpnar

Scena 3.

ODDUR, IVAR, INGEBORG.

INGEBORG.

Låt mig snart min Hialmar återfå;

At

At jag med egen hand hans Hufwud kröna må,
Hans dygd är utan mått, hans hierta utan makt;
Men Oddur, kommer han dock icke snart tillbaka?
Jag längtar at få se den segnand Hielten här.

ODDUR.

En Fästman Er, och mig en Wän beröfwad är.

INGEBORG.

Hwem Hialmar?

ODDUR.

Skal jag Er en sådan tidning bära,
Den jag kan se förut lär diupt i hiertat skära;

INGEBORG.

Men Printz hwad säger J? Hwar är nu alt mitt hopp?
Hur ståks min lycka nu mitt i sitt bästa lopp?
är Arngrims Son ej död och Hialmar segren äger?

ODDUR.

Jo Arngrims Son är död, men

INGEBORG.

Hwad är det J säger?

Prints quälj mig intet mer med såfångt kärleks tal.
J wet min mening förr, jag har ren gjort mitt wal.
Skal det bekymra Er at Hialmar seger winner?
J älskar mig - men om min Hielte wänskap finner
Hos Er min tappre Prints, så lämna ett begär,
Som går Er egen Wän så wäl som mig förnär.

ODDUR.

Men skal jag oförskylt af Er så blifwa straffad?
J wet sielf icke än hur saken är beskaffad;
Er Hialmar lefwer ej.

INGEBORG.

Ach Hialmar!

ODDUR.

Mon jag törs
Berätta Er en sak hwar af Ert sinne rörs?
J säg hur Hielten flög, och hur hans ögon brunno;

Twå Kämpar som hwaran då första gången funno,
 De trädde ifrigit hop straxt hornen tecken gedt,
 Och man har aldrig förr en dylik Kämpning sedt.
 Men efter många hugg af både, föll omfider
 Den stolte Angantyr: han i sin blod sig wrider,
 Och Hialmar tycktes sig uti hans bane se
 En syn som kan hans siäl en full förfriskning ge.
 Då såg man Ingeborg ur Hialmars ögon lysa:
 Han wiste på en gång den frågd i både hyfa:
 Han gick med stolta steg dit der hans Offer låg,
 Och på den falnas Kropp med höga ögon såg.
Ligg Ilsling, sade han, och tag af mina händer
Den döa som wälkas dig; När du til dödsens länder
Nu kommer innan kort, så göm dig undan fort,
Och blygs ochsä hos dem för det du här har gjort.
All ro från dina ben i selswa grafwen wike;
Gack nu, och tag ditt straff i mörka Odens rike;
Ja, blås nu ut din Siäl: Det war dig beder nog,
At du af Hialmars Hand, af Hialmars Wårja dog.
 Och när han detta sagt, skul han sig böja neder
 Sin fiends hielm at ta til tecken af sin heder;
 Straxt sågs hos Angantyr, som nu i dodslen war,
 ännu ett fult begär at hämnas lefwa qwar.
 Han tycktes i sin ångst nu något lättad blifwa,
 Och drögde så en stund sin siäl at från sig gifwa,
 Han wråkte in med makt sitt swärd i Hialmars lif,
 Och sade, mig, Tyran, nu hämd för banen gif.
 Och så föll Hialmar ned; Jag lopp

INGEBORG.

Oändlig qwida,
 Oändligt qwal och we som jag nu måste lida.

ODDAR.

Jag togen i min famn, at hielpen i den nöd,
 Men han af detta får war när intil sin död.
Ett mörker, sade han, ren kring min ögon swäswar;

Mitt hierta fåfänge mer mot dödsens hårdhet sträfvar;
 Min kropp blir dräpt af swärd, min siäl den dräps af sorg;
 Men dock det är mig nog; jag dör för Ingeborg,
 Mitt namn lär ej förgås, skönt än min kropp förswinner;
 Ach Oddur, sade han, när du Prinsessan finner,
 Gif henne denna ring, at teckna hwart jag går,
 Och at hon aldrig mer sin Hialmar skåda får.
 Hon må den på sin hand til Hialmars minne bära,
 Det är den sista gunst hans kärlek kan begära;
 Säg Henne at jag mig deraf en heder gör,
 At jag en hämde man för Hennes dygder dör.
 Säg, at så länge jag min stapland tunga rörde,
 Jag utan återhåld dess namn i munnen förde;
 Säg så; Er Hialmar gick til undre jordens folk,
 At ock i Glysiswall bli edre dygders rolk.
 Han sade något mer, det jag will utelämna,
 Skönt än jag kunde det til egen förmon nämna.
 Jag har hwad han befalt Er troligt säja bort,
 Ock såleds mot min hog Er siäl orolig giort.
 Hans skugga tyckes ren mitt sorgsne hierta mana,
 Och reta up mitt swerd at hämna snart hans bana.

INGEBORG.

Nu är det äntlig giort; nu bör du Ingeborg,
 åt ödet offer ge, som sluta will din sorg.
 Nu får du äntlig dö. Men himlar när jag täncker,
 Hur genom mitt förfåt, och genom mina räncker,
 Jag lefwat til den stund jag äntlig skul få se
 En genom mina fel förlorad älskare.
 Ja Hialmar det är jag som dig dit lif beröfwat;
 Det är min egen hand som wåld på dig föröfwat:
 Ej sielfwe Arngrims Son, ej Rådet, ej min Far,
 Men Ingeborg det är som Hialmar mördat har.
 Jag med min spotskhet har uppå min död arbetat:
 Om jag ej Angantyr til wrede hade retat,
 Wist lefde Hialmar än? Och jag kan utan dö

Nu tä ka här uppå; Ach en olycklig MÖ!
 Nej nei min egen hand lär snart min Hialmar hånna;
 Och efter på mitt stoft ett trohets rykte lämna
 Som utanlike blir: Min Siäl går nu sin kos
 At söka hwar hon får sin Hialmar lefwa hos.
 Men himlar bör den höra, med den jag lifwet sluter;
 Gif aktning på de ord jag med mitt blod utgiuter;
 Förgiör all Arngnims ätt, och rif hans Tron omkull;
 Han åge aldrig fred, men af min Hialmars mull
 Må sig min dygd til hämd en annan Hialmar resa,
 Som tuktar detta troll, och hämnas denna nesa.
 Som slatern lem från lem, och dödarn innan kort;
 All wänskap slutas må, all kiärlek kolne bort;
 På både Sala Kungs och Bolmsö Kungens sida;
 Ja Strandren stige up at mot hwarandra strida,
 Och wägen mot hwaran må ifrigt resa sig;
 Ja Himmel Luft och Jord de före ständigt Krig.
 Ett hat -- nu -- är det -- alt -- nu -- är är min kraft försvunnen.

Scena 4.

ODDUR, IVAR.

Min siäl den är dock jämt med samma bojer bunnen;
 Jag bräns af samma glöd, jag tårs af samma sorg;
 Men alt för utan hopp; Ach hårde Ingeborg.
 Du Dårskaps fulle lust, ett foster af Min låga,
 Min hiernas willofrö, en rot til all min plåga;
 Tyran som i din makt mig håller fången åh
 Ach gif mig dock mig sielf ett ögnebleck igen.
 Låt mig en liten stund om mitt förnuft få råda,
 At jag mitt tillstånd må med rena ögon skåda;
 Och se hwad märkli t fall min dygd då göra lär,
 Om jag min falne wån så föga trögen är.
 Hur kan jag Ingeborg med kiärleks eld beswära,
 Hon som med Hialmar förr sig bundit har så nära?
 Hon bör ju Hialmars stoft uti sitt minne strö,

H

At

At han ej nånfin må i hannes tankar dö ?
 Det har han ju förtiänt ? Vål an min sorg har ända,
 Jag skal min kiärlek nu, uti en wördnad wända:
 Jag har emot min eld mitt hierta ren berett,
 At segra på sig sielf

Sidsta Scena.

IVAR, ODDUR, INGE, HARALD.

HARALD.

Men ach hwad har jag sedt?
 Prinsessan lik en eld sågs ned på borgen hafta,
 Och öfwer Hialmars bröst bestört sig nederkasta:
 Hon tog så Hieltens swärd

INGE.

Ach Oddur!

IVAR.

Ach min Prints !

HARALD.

Och sade, jag wil gå at se hwar Hialmar fins.

ODDUR.

Olycklig . . .

HARALD.

Aldrig mer lär hon sin Far beswära,
 Och någon dyrkiöpt nåd för Hialmars dygd begiära;
 Hon stötter i sitt bröst, at det i hierrat gick;
 Jag så olycklig war at jag det skåda fick.

INGE.

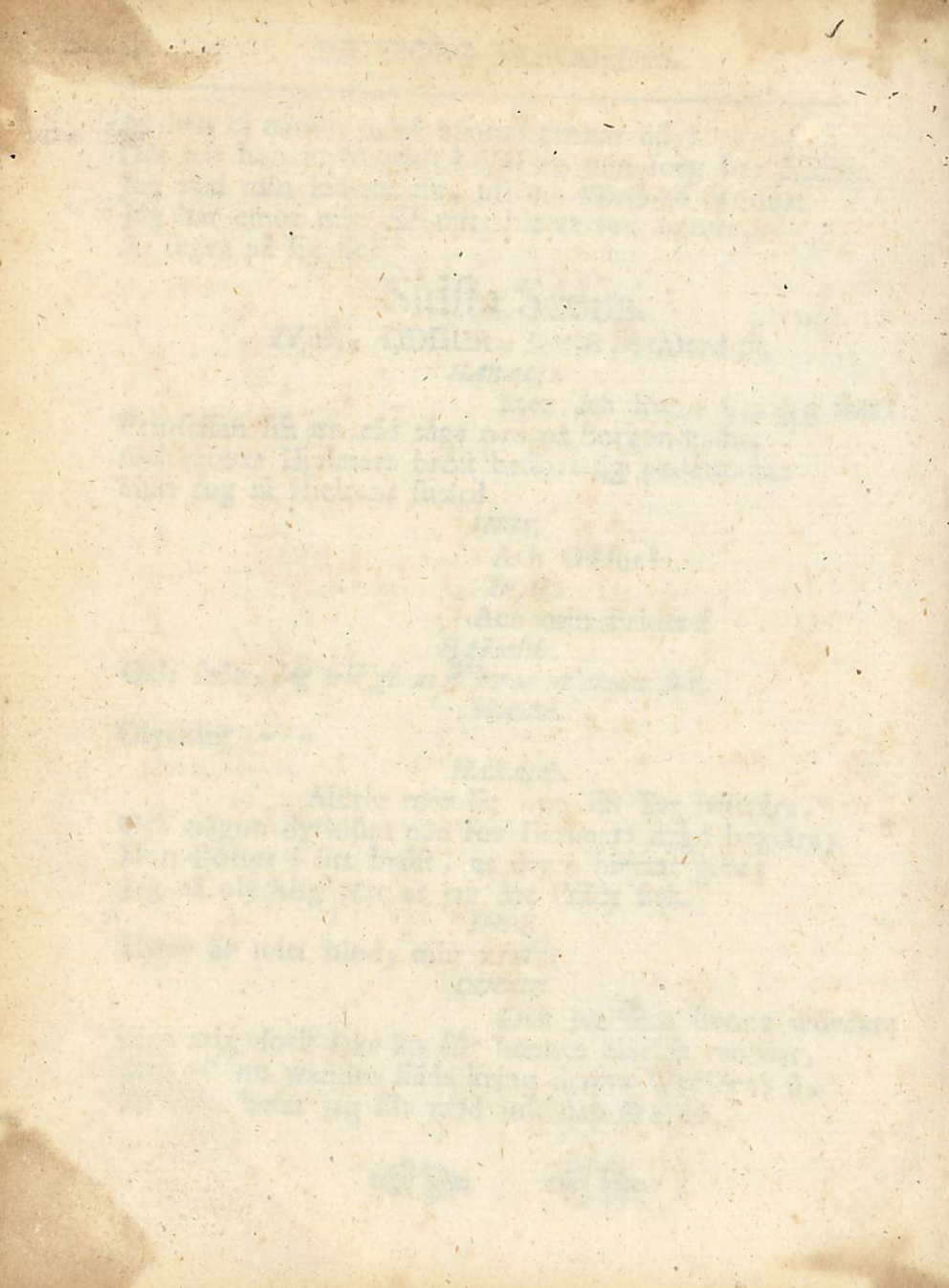
Hwar är mitt blod, min kraft?

ODDUR.

Och jag som henne wördat;
 Men mig dock icke än för hennes kiärlek mördat,
 Jag wil nu wandra städs kring denna Werldens ö,
 At söka hwar jag får med lust och åra dö.

~~309. IV. 29. n~~

~~Pa. skänd 1.~~

Pa. Kunnöij 2.

